

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 120 - 25 Kuruş

30 - Ağustos - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

NİNE.. BEN DE HEDİYE İSTERİM. GEÇEN SEFER BEN YOKTUM..

POL.. HANRI, NANET PİYER.. GELMEM ÇOK UZUN SÜRDÜ DEĞİL Mİ? AMA BEN GELECEĞİME SÖZ VERMİŞTİM

İHTİYAR KADIN KENDİSİNE BAKAN GÖZLERE VE UZANAN ELLERE GÜLÜMSİYEREK HEDİYELERİ DAĞITTI.

BÜ SENİN NANET.. ELBİSESİ DE İSTEDİĞİN GİBİ PENBE..

TEŞEKKÜR EDERİM NİNE

DAKETİ ALAN BİR SEVİNÇ ÇIĞLIĞI ATILIYORDU.

NE GÜZEL.. DN MERMİ ALAN BİR TABANCA.. VİKTORUNKİ ALTI MERMİLİ.. ARTIK BAŞ KOVBOY BEN OLURUM..

NE GÜZEL.. SANKİ CANLI

KUTUSUNDAN GÜZEL BİR TAŞ BEBEK ÇIKAN BİR KIZ SEVİNÇ KİNDE İHTİYARA YAKLAŞTI.

ÇOK GÜZEL NİNECİĞİM. SENİ ÖPMEK İSTİYORUM.

İHTİYAR KADININ YÜZÜNÜ BİR HÜZÜN KAPLADI. EĞİLDİ.

YAVRUM!. BİR ZAMANLAR KENDİ KIZINI DA BÖYLE KUCAKLARDIM. ONUN SAĞLARI BÖYLE YUMUŞACIKTI. GÖZLERİ PIRIL PIRILDI..

KÜÇÜK ÇOCUK TABİREĞİ BAĞRINA BASIP
UZAKLAŞIRKEN İHTİYAR KADIN ONU GÖZ-
LERİYLE TAKIP ETTİ.

MATİLDE İHTİYAR KADINA YAKLAŞTI

28/2

OH YİNE O SİRLEMONT TAKI
MES'UT DEVİR GERİ GELSE..

PEK SEVİNDİLER HANIM
TEYZE.. ALLAH TA SİZİ SE-
VİNDİRSİN..

ONLARLA GÖTANDIR
TANIRLAR.. "NINE" DE-
MELERİ HOSUMA GİDİ-
YOR. BU SEFER GE-
ÇİTİM. GELMİYELİ
ALTI AY OLDU.

BURAYA SİRF BU İŞ
İÇİN Mİ GELİRSİNİZ?

HAYIR. FAKAT SEYA-
HATLERİMİ SİRASIN-
DA YOLUM YAKINA DÜ-
ŞERSE BURAYA UĞRA-
MADAN
GEÇMEM.
BEN DAIMA
SEYAHAT
EDERİM.

TABİİ OTURDU-
ĞUNUZ BİR
YER VAR DE-
ĞİL Mİ?

TABİİ.. BİR ŞATOM
BİR DE KIZIM
VAR..

SAHİ Mİ? KIZINIZ
OLDUĞU HALDE Mİ
BU GEZGİNCİLİĞE DE-
VAM EDİYORSUNUZ

MAALESEF ÖYLE.. HATTA
YAŞ GÜNÜ OLAN 21 MA-
YISTA EVLENDİ. TESADÜ-
FEN GAZETELERDEN ÖĞ-
RENDİM.

NASIL? KIZINIZIN EVLE-
NECEĞİNDEN HABERİNİZ
YOK MU YDU?

İHTİYAR KADIN TEESÜRLE BAŞINI EĞDİ. İSVİÇREDEKİ
VOLONA ADINDAKİ KIZINI DÜŞÜNÜYORDU.

HAYIR KIZIM.. BEN O SIRADA İSPANYADA
IDIM. BİR YERE ADRES BIRAKMADIĞIM.
İÇİN BENİ BULUP ÇAĞIRMAZDI.
KIZIM HAKLI BU HUSUSTA..

120/2

ARKASI VAR

Yazıhanedeki kâtiplerden biri : «Nefis bir parça, dedi. Fakat ele avuca sığacak gibi değil.»

Bir diğeri : «Sahiden öyle, diye tasdik etti. Onu yola getirmek mesele.»

Tam o esnada Tim'in sesi duyuldu. Delikanlı : «Hiçbiriniz iyi anlayamamışsınız, diyordu. Ben sizin fikrinizde değilim doğrusu.» Bu sözleri kendinden çok emin bir tavırla söyleyişi arkadaşlarına epeyce tesir etmiş olacak ki birisi hemen atıldı :

«Ondan bir kerecik bile randevu alamıyacağına, bir dolarına karşı beş dolarla bahse girerim, Tim.»

Ötekiler de sokakta para bulan insanlara mahsus bir atılganlıkla, bu cesur kâtibi taklit ediverdiler. Ve netice olarak ortaya, Tim'in beş dolarına mukabil, tam elli dolar konmuştu; yani Tim bu soğuk insan güzelliğinin eşsiz bir numunesi olan kızla buluşabilirse elli dolar kazanacak, aksi takdirde de sadece beş dolar kaybedecekti. Münakaşaları sona erdiği zaman yemeğe çıkma vakti de gelmişti. Öğleden sonra hepsi masalarının başına oturmuş, işleri ile meşgul görünürken bile yan gözle, tek başına kalmış zavallı Horatius'a kaçamak nazarlar atfetmekten kendilerini alamıyorlardı.

Tim de çalışmaya, bir şeyler yapmaya uğraşıyordu, fakat nafiye. Akşama kadar yalnız ve yalnız güzel Aimey'i düşündü. Arkadaşları bilmezlerdi ama o, kızı ilk gördüğü andan beri, bir türlü aklından çıkaramamıştı zaten.

Saatler, koskocaman kanatların üzerine binmiş gibi çabucak uçtular, ve nihayet, hava kararmak üzereyken Aimey, bir iş mektubu almak için gittiği yerden dönerek odaya girdi. Tim, kızın içeride uzun müddet kalmayacağını tahmin ederek bütün cesaretini topladı ve :

«Affedersiniz...» diye kekeledi. «Affedersiniz...»

Kız sesinde buzlu bir parlaklık olduğu halde sordu : «Evet, bir şey mi söyleyecektiniz?»

«Şey... bu akşam Capitol Tiyatrosu için iki bilet bulabileceğimi zannediyorum da. Acaba... Acaba siz de...»

Kız : «Anlaşıldı» diye Tim'e yardım etti : «Sizinle beraber gelmemi istiyorsunuz değil mi?»

«Evet» diyen Tim'in kalbi çelikten bir tokmak olmuş, göğsünü dövüyordu adeta.

«Çok müteessirim, benim bütün gecelerim doludur...»

Tim için artık her şey bitmiş, fakat kızın yüzünde en küçük bir değişiklik bile olmamıştı. O, gene sakindi, soğuktu ve çok güzeldi. Delikanlı sandalyesine düşer gibi oturdu. Arkadaşlarının alaylı bakışlarından kaçabilmek için döşemeyi delerek alt kata inmenin imkânsızlığı da onu büsbütün üzüyordu.

Derken arkasından ayak sesleri duydu. Kâtipler beş dolarlarını alımya gelmişlerdi. Paraları sayarken Tim'in kılı bile kıpırdamadı. Öyle ya, bütün hayalleri, ümitleri bir anda yıkılıp mahvolan bir adam için beş doların ne kıymeti olabilirdi ki...

Tim o akşam evinde radyo bile dinleyemedi. Mütemediyen gözlerinin önüne Aimey'nin donuk bakışları geliyor, kulaklarında da verdiği ters cevap acı acı çınlıyordu. Artık ne yapıp yapıp onu unutmahıydı. Kızın alelâde bir kâtibe yüz vermiyeceğini evvelden düşünemediği için kabahatin büyüğü kendisindeydi zaten.

O geceyi kâbuslar içinde geçirdi ve günün gürültüsüne karışıp derdini hafifletmek ümidiyle güneşin doğuşunu bekleyip durdu.

Sabahleyin sessizce yazıhaneden içeri girdi. Birkaç dakika da geç kalmıştı. O-muzlarının üstünde, kendisini aşağıya doğru bastıran, iten görünmez ağırlıklar varmış gibi yürüyordu. Arkadaşlarının müstehzî tebessümlerini görmemezliğe gelerek masasına oturdu ve başını dosyalara gömdü.

Derken gözüne, üstünde kendi adı makine ile yazılmış bir zarf ilişti. Mek-

B İ R İ D D İ A

Nakleden: S. DEMİRCİ

«Çok müteessirim, fakat benim bütün gecelerim doludur!»

tubu ağır ağır ve lâkayit tavırlarla açmağa başladı. Bunu mutlaka patronu, yahut da şirketin ortaklarından biri göndermişti. Tim'in hayatta mektuplaşacak hiç kimsesi yoktu zaten. Birdenbire gözleri yuvalarından fırlarcasına büyüdüler, elleri de uzaktan bile belli olacak kadar şiddetle titriyordu. Ancak kâğıttaki birkaç kelimeyi tekrar tekrar ve yutarcasına okuduktan sonra biraz kendine gelebildi. Mektup şöyle diydi :

«Tim, Capitol Tiyatrosu için bu gece de iki bilet bulabileceğini zannediyorsan, beni de beraber götürmeyi unutma. Aimey.»

Tim'in bu sefer çok dikkatli okuması ve vaziyeti etrafa sezdirmemesi lâzımdı. Onun için mektubu çabucak cebine attı ve yeniden önünde yığılı evrakı karıştırarak akşamı etmeğe çalıştı.

Fakat mübarek gün, Tim'e bir asır kadar uzun geliyordu. Asırlar bile sona erdiği halde gün bir türlü bitmek bilmedi. Nihayet mesai zamanının hitama erdiğini bildiren zil çalmaya başladı ve Tim hemen soluğu kapının önünde aldı.

Hele Aimey'i orada kendisini bekler bulunca büsbütün şaşırıp ve sevindi. Kızın yüzünde hiç de soğuk olmıyan tatlı bir tebessüm, gri gözlerinde de müşfik ve dostça bir parıltı vardı. Tim bir anda dünyaya yeniden gelmiş gibi oldu.

Evvelâ beraberce karınlarını doyurdular ve sonra Capitol'un yolunu tuttular. Işıklar kararınca kadar da, işle-

rinden, kendilerinden ve daha türlü şeylerden bahsedip birbirlerine o kısacık zamanda kırk yıllık dostlar kadar ısınverdiler. Fakat Aimey ilk buluştukları dakikadan beri delikanlının gözlerindeki mütereddit ve şaşkın ifadeyi farketmişti. Nihayet lâfı o mecraya dökmek vaktinin geldiğini anladı.

«Tim, dedi. Teklifini dün kabul etmeyişimin sebebini merak ediyorsun herhalde. Sana Evet! demekle arkadaşlarıma elli dolar kaybettireceğimi bildiğim için öyle hareket etmek mecburiyetinde kaldım. Halbuki şimdi, mesele senin beş dolar kaybetmenle kapanmış oldu. Sonra bir şey daha var, benimle sinemaya gitmek isteyişin sadece o parayı kazanmak için miydi acaba?»

Tim kıza önce gözleriyle cevap ver-

di, ve sonra hemen sordu :

«Fakat, böyle bir bahse tutuştuğumuzu sen nereden biliyordun?»

«O sırada ben yanbaşınızdaki odadaydım. Aradaki duvar çok ince olduğu için konuştuklarınızın hepsini işittim tabii.»

Tim diliyle kuruyan dudaklarını ıslatarak mevzuu değiştirmek için : «Kusura bakma dedi. Bu gece ayırttığım yerler, biraz geride oldu ama daha iyisini bulamadım da...»

Tam o sırada salondaki bütün elektrikler söndü, kız da Tim'e biraz daha sokuldu ve : «Zararı yok diye mırıldandı. Biliyorsun ki kulaklarım gayet iyi işitir.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İyi kalpli bir adam tavrı takınarak hep fenalık yaptığını çok kereler hayretle müşahade ettim. Belki bu adam evveliden fena yola sapmış ve şimdi bundan kurtulamamaktadır. Dün akşam bu meseleyi düşündüm. Öyle zannediyorum ki bu adam herhalde çocukluğunu çok mahrumiyet içinde ve aile terbiyesi görmeden geçirmiş.

Sir Con:

— Aman yarabbi! diye bağırdı.

Ronni devam ederek:

— Çocuklar, ana babalarından aldıkları terbiye ile iyi veya fena olarak yetişirler. Tabii babası ve annesi olmayan çocuklar için bu mevzu bahis bile değildir. Benim başlıca emelim budur. Size evvelce de söylediğim gibi günün birinde (Ana Şefkati Enstitüsü) adlı bir mektep kuracağımı zannediyorum. Belki bu ismi biraz tuhaf bulursunuz. Tabii benim ne kastedtiğimi anlıyorsunuz değil mi? Ben hiç kimsenin kabul etmediği, memleketin gayri meşru çocuklarını kurtarmak ve onları hayata hazırlamak üzere bir enstitü açacağım. Bu suretle şimdiye kadar öldürülen veya ana baba terbiyesinden mahrum olarak büyütilen bu çocuklar bu yurttaki iyi bir şekilde yetişeceklerdir ve memlekete temiz, iyi kalpli insanlar olarak faydalı olacaklardır, dedi. Ronni bu izahatı verirken muhataplarının da alâkadar olduğunun farkına varmıştı. Sıkıntı ile çenesini kaşıdı.

Sir Con oturduğu iskemleye yaslandı, yüzü sinirinden âdeta titriyordu, önünden geçen bir garsona:

— Bana bir konyak getiriniz.. Fakat sert olsun, dedi.

XLIII

Doktor, Sir Con'un yazıhanesinden ayrılırken:

— Ronni'nin Step'e karşı bir vaziyet takınması beni şaşırtıyor! dedi.

O gün Vinaldi lokantasından ayrıldıklarından sonra bu konuşmalardan pek neşelenen Makston otomobilin kapısına dayanarak:

— Galiba Ronni, Step'e adam akıllı bozuştı! diye söylendi. Şimdi söyleyiniz bakalım Mervil! Benim iyi bulmadığım Step'i siz de fena bir adam olarak kabul ediyorsanız Beril'i niçin ona veriyorsunuz?

Doktorun bu suale cevap vermesi biraz müşküldü. Sıkılarak:

— Eh bilinmez. Tamamen bilmek imkânsız.. Belki ben de yanlışlıyorum. İhtimal Step çok iyi bir adamdır; dedi.

Makston sükûnetle sordu:

— Ondan borç para aldınız mı hiç?

Aralarında senelerden beri mevcut olan dostluk, avukata bu suali sordurmuştu. Doktor:

— Evet bir paçça aldım. Yalnız onun şahsiyeti ile niçin fazla meşgul olduğunuzu sorabilir miyim dostum? Bunu anlamak isterdim.

Mervil konuşmanın mevzuunu değiştirmek mecburiyetinde kalarak:

— Ronni'nin bahsettiği (Ana Şefkati Enstitüsü) kendi fikri değildir. Bunu ona zavallı Ambroz Solt söylemişti. Onun da kafasında böyle bir yurt açmak fikri mevcuttu. Binaenaleyh o öldükten sonra Ronni'nin bu işe teşebbüs etmesi biraz tuhaf değil mi?

— Hakikaten çok tuhaf!..

Sir Con, doktorla vedalaştıktan sonra tekrar yazıhanesine döndü ve kâtipini çağırarak:

— Birkaç gün evvel beni bir genç kadının aradığını söylemişsiniz. Adı da Kolebruk idi. O gün

onun adresini almış mı idiniz?

— Hayır, Sir Con almamıştım.

— Pekâlâ... Bana telefonla Dr. Mervil'in evini bulunuz.. Miss Mervil ile konuşacağım.

Aradan bir dakika geçmişti.

— Evet, burası Con Makston'un yazıhanesi.. Siz Berilsiniz değil mi? Bana Mis Kolebruk'un adresini verebilir misiniz?

— Evet, çok teşekkür ederim diyen Makston bir bloka not ettikten sonra devam ederek:

“ Senin bu hallerini, Step'e söyleyeceğim!..”

— Teşekkür ederim, hayır, yavrum, hallolunacak bir mesele için lâzım oldu da...

Telefonun âhizesini makineye asmakta olan avukat, bu sırada, Ambroz Solt'un bıraktığı vasiyetnamede Kristin'i mirasçısı olarak göstermiş olduğunu düşünüyordu.

★

— Sir Con şimdi bana telefon ederek benden Kristin'in adresini istemişti. Acaba ne yapacağını biliyor musun baba?

— Hayır, bu hususta bana bir şey söylememesi biraz tuhaf değil mi? Bugün beraber kahvaltı yapmıştık. Hattâ Ronni de bizimle beraberdi. Bugün biraz çenesi düşmüş olacak. Gayri meşru çocukları kurtarmak için bir enstitü açacağından bahsederek uzun uzun iza-

Aşk ve Macera Romanı: 25

hat verdi. Ben bu izahatı biraz akla yakın bulmadım. Sen nasıl buluyorsun? Ha Step buraya geldi mi? Onunla bir şeyler konuştunuz mu?

Beril:

— Şu uzun müddetten beri beklenen günü mü kasedediyorsun? diye alayla sordu.

— Evet, o beklenen gün gelecek salıdır. Hemen o akşam Parise hareket edersiniz. O, bal ayını Bav-yera Alplerinde geçirmek istiyor.

kındaki teklife çok kızdı..

— Olabilir!.

Beril buna rağmen Ronni'ye mektup yazmadı. Zira yazacağı mektuptan hiçbir fayda hasıl olmayacağını anlamıştı.

★

Sir Con bir gün Solt'un vasiyetnamesi bahanesiyle Kristin'i ziyaret etmişti. Doktor, genç kıza dört saat yatakta istirahat etmesini tavsiye etmiş olduğundan Bayan Kolebruk avukatı, alçak tavanlı merdivenlerden çıkarıp genç kızın odasına getirmişti.

Kristin gülerek:

— Sir Con lütfen yatağın kenarına oturur musunuz. İskemlemiz yok! Evi dün akşam bizim biricik iskemlemizin ayağını kırdı. İskemlesiz kaldık! dedi.

Sir Con gülerek oturduktan sonra:

— Bugün Ronni Morel'i gördüm. Bunun için de sizinle görüşmek lüzumunu hissettim. Ama evvelâ vasiyetname işini bitirmeliyiz. Ambroz size yüz İngiliz lirasından fazla bir miras bırakmıştır. Bundan başka da serveti yokmuş. Tabii maaşı gülünç derecede azdı. Bunun için fazla bir iktisat yapmasına da imkân yoktu. Ben bugün Ronni'yi gördüm...

Kristin acele sordu:

— Ronni ile görüştünüz mü?

— Evet, o benim ile görüştü. Siz hiç çenesini mütemadiyen elinin tersile kaşımağı itiyat edinmiş bir adama tesadüf ettiniz mi? Böyle bir tanıdığınız vardır, bilmem biliyor musunuz? Meselâ Ronni böyledir. Herhalde onun bu hali sizin de gözünüze çarpmıştır.

— Onun bana gelmiş olduğunu nereden biliyorsunuz?

Avukatın ciddi yüzünde samimi bir tebessüm belirerek:

— Başka kimi ziyaret edebilir ki?...

— Beril'i de ziyaret edebilir...

Sir Con hayretle Kristin'e baktı:

— Beril'i mi dediniz? Ronni'nin ona karşı nasıl bir his beslediğini pek iyi bilmiyorum. Fakat tuhaf bir şey! Ama onun size geldiğini biliyordum! Siz bana onu görmediğinizi söylemiş olduğunuzdan söyle düşünmüştüm, ben...

Kristin başıyla tasdik ederek:

— Aynı şeyi ben de hissediyordum Sir Con. İnsanın rüyasında tanıdığı bir insanı gördüğü halde başka bir insan yüzü tanıdığını hiç biliyor musunuz? Evet Ronni burada idi. Bunu başkalarının bildiğini veya başka birine söyleyeceğimizi düşünebilir misiniz? dedi.

— Hayır, isteyen kendisi bulsun. Mesleğim avukatlık olduğundan kimseye açılmak âdetinde değildir. Ha, Beril diyordunuz, değil mi? Ronni onu sevmiş mi idi? Ne kadar hayreti mucip bir şey! Peki Beril'in yakında evleneceğini biliyorsunuz değil mi?

— Bunu ona söylememeliyiz değil mi, Sir Con?

XLIV

Ronni doktor ve Makston'a veda ederken Kristin'i ziyaret etmeği zihninden geçirmişti. Fakat evinde de Jerry Talbot adlı bir arkadaşı vardı. Şimdi beraberce sokağa çıkacak ve mahkemeye gideceklerdi. Madam Bitti'nin evindeki kızlar-

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

48

HASTANEDE KÖR KADINLA KONUŞTUM PINKERTON. GONT ONU TAİZ EDİYORMUŞ.. KOCASI ÇIKAGELMİŞ. GONT'U DÖVMEYE BAŞLAMIS. GONT ONU VURMUŞ.. TAM BU SIRADA SİZ GELMİŞSİNİZ

GONT'UN NE OLDUĞUNU ORA YA GİDİNCE ÖĞRENECEĞİZ

BEN GEL. DİĞİM ZAMAN SMİT BURADA BAYGIN YATIYORDU. KARISI DA ÜSTÜNE KAPANMIŞ AĞLIYORDU. SONRA YİNE SİLÂH SESLERİ DUYDUM

İŞTE AYAK İZLERİ. BİR ADAMIN VE BİR KÖPEĞİN.. GÖRÜ. YORSUNUZ YA.. ADAM KOŞUYORMUŞ.. KÖPEK TE ONU GONT KÖROVALIYORMUŞ. İZLERİ PEK TEN BURADA BİTİYOR. KORKMUS DENİZE DÜŞMÜŞ

EGER BU ÖLÜME CİNAYET DERSENİZ İŞTE KATİL..

HAYIR.. BU ÖLÜME CİNAYET DİYEMEZ. GONT'U TANIRIM. BAŞINA BÖYLE BİR İŞ GELECEĞİ BELLİDİR

CON SMİT'İ DE İTHAM EDECEK DEĞİLİM. BİR ERKEĞİN EVİNİ VE KARISINI MÜDAFAA TABİİ HAKKIDIR

ADAMCA-ĞIZ İNŞALAH ÖLMEZ BEN HAS-TANEYEGİ DİYORUM

YAŞIYACAĞINI ÇOK KUYUETLE ÜMİT EDİYORUM.

ONU YA. ŞATIN DOKTOR.

CON'UN SİRRİNİ RIZASI OL. MADAN SÖYLİYEMEM GİZLİ BİR HAFİYEDİR

HERŞEY DE GİZLİ.. BANA DA İTİMADIN YOK MU?

VAR TABİİ.. DÜRÜSTSÜNDÜR SEN.. VAZİFEN MUKADDESTİR. KALBİNLE ŞEREFİN ARASINDA BİR MÜCADELE OLDU MU HEP ŞEREFİN GALİP GELİR. BİZİ YALNIZ BIRAKIN. MERİ İLE KONUŞA CAĞIM..

SENİN PAGAN UYSALA BENZER AMA TIRNAKLARI İYİ SIVRI.. ŞEREFİNİ İYİCE TIRNALADI.

SEN İSTEDİĞİN KADAR EĞLEN.. GEL KÖYE KADAR GİDELİM BİR TEL. GRAF ÇEKMEK İSTİYORUM.

DAHA SONRA MRS SMİT SİZLERE BİR HEDİYEM VAR. NEYORKTAN BİR TEL.. MÜ. SAADE EDERSENİZ O. KUYAYIM

..... CON SMİT DİYE TA. RİF ETTİĞİNİZ ADAM YANLIŞLIKLA TEVKİF OLU. NAN SLİM DOLAN'DIR. MAHKEMEDEN EWEL-KAÇTIĞI İÇİN BERAAET ETTİĞİNİ BİLMİYEBİLİR..

HÜR.. EN NİHAyet HÜRÜ? İSTEDİĞİMİZ YERE Gİ. DEBİLİRİZ. DOKTORLAR DA CON'UN KURTUL. CAĞINI SÖY LÜYORLAR.

BİLİYOR MUSUN NAT AY SEN SEN O KADAR FENA BUNUN YENİ Mİ ADAM DE. FARKINA VAR GİLSİN. DİN MADE. LON?

HAFTAYA: YENİ MACERA

ACELE MEKTUP

Nakleden: N. YEĞİNOBALI

«Bana 3 Pens ödünç verebilir misiniz?»

Otomatik pul makinasının yanbaşı-
nda duran mahzun tavırlı ufak te-
fek adam, «Merhaba!» diye ses-
lendi. «Sizi gördüğüme okadar sevindim
ki!»

— «O, merhaba!» diye cevap ver-
dim. «Mr. Simpson değil mi?»

Simpson'lar mahalleye yeni taşınmış-
lardı. Karımla ben onlarla birkaç defa
görüştük. Mr. Simpson benim ken-
disini derhal tanımamdan memnun ol-
muştu.

— «Evet,» diye cevap verdi. «Bana
üç pens ödünç verebilir misiniz?» Ben
elimi cebime atarken, o vaziyeti izah etti:
«Karım postaya atayım diye bir mektup
verdi. Meğer pulsuzmuş. Şimdi farkına
vardım.»

Ben diğer ceplerimi de araştırırken,
«Öyle dalgınlıklar olur,» dedim.

— «Bu saatte postane gişesi açık
olmadığından posta kutusuna atayım di-
ye bu otomatik makinadan pul almağa
mecburum. Ama bu sefer üzerimde bo-
zuk para yok!»

Ben elimi son cebimden de çıkara-
rak, «Maalesef benim üzerimde de bo-
zuk para yok!» diye hayıflandım.

— «Vah vah vah!» diye inledi. İş-
te böyle çaresiz, acınacak bir ufak te-
fek adamdı. Yanından ayrılmak için
davrandım. Ama orada, elindeki o pulsuz,
mavi zarfla öyle dokunaklı bir hali var-
dı ki onu yapayalnız bırakmağa içim ra-
zı olmadı.

— «Haydi bize gidelim, orada bo-
zukluk buluruz,» dedim.

Simpson samimî bir minnetle bana
teşekkür etti.

Evde üç pens bulmağa muvaffak ol-
duk. Simpson uzun teşekkürlerden son-
ra borcunu hesap defterine not etti ve
yola çıktı. Birkaç adım sonra duraladı
ve geriye döndü.

— «Size çok zahmet oluyorum ama,
buraların henüz yabancıyım da. Pos-
taneye nerden gidilir diye soracaktım.»

Elimden geleni yaptım. Tam üç da-
kika ona postaneyi tarif etmeğe çalıştım.
Üç dakikanın sonunda benim de zihnim

Simpson'un ki kadar karıştı.

— «Vallahi.... maalesef.... şey....»

Ben kısaca, «Sizi oraya götüreyim,»
dedim.

Gene teşekkür etti.

Demin başında karşılaştığımız oto-
matik pul makinasına döndük. Simpson
makınaya para attı. Para kof bir şıkır-
tıyla düştü ama pul çıkmadı. Makina-
nın içindeki pul bitmişti! Bu hazin ha-
kikati öğrenince Simpson okadar üzöldü

ki mektubu elinden düşürdü.

— «Şimdi de çamur oldu!» diye in-
ledi. «Ne yapıyoruz?»

Artık ondan ayrılamıyacağımı anlı-
yordum.

— «Bu gece gitmesi şart mı?» diye
sordum.

— «Tabii!» diye cevap verdi. «Ka-
rım öyle dedi. Şartmış.»

Mrs. Simpson'u bilirdim. Onun için,

— «Öyleyse mutlaka bir çaresine
bakalım,» dedim. Ansızın aklıma geldi.
«Evde kullanılmamış pullarım olacak!»
diye bağırdım.

Mr. Simpson, «Bunu önceden niye
düşünmediniz?» diye beni azarladı.

— «Çabuk olalım yoksa postaya ye-
tişmez!» diye cevap verdim.

.....

Çabuk olduk. Çabuk olduğumuza da
iyi etmişiz zira pul defterini bulmak i-
çin zaman sarfettik. Maamafih değmez-
miş. Çünkü defterin içinde bir tane bi-
le pul yoktu. Simpson,

— «Çok can sıkıcı bir mesele,» dedi.

— «Tuhaf,» diye cevap verdim. «Bir
sürü pul var zannediyordum.»

— «Ama şimdi benim mektubum ne
olacak?»

— «Pulsuz vermeğe mecbursunuz,
başka çare yok,» dedim. Artık Simp-
son'un mektubu beni alâkadar etmemeğe
başlıyordu. Adamcağız gözleri parlıya-
rak,

— «Mektubu pulsuz vermek müm-
kün mü?» diye sordu.

— «Tabii mümkün. Alacak olan a-
dam iki misli bedel öder okadar.»

— «Ama hoş bir şey değil bu!»

— «Başka çare yok. Acele edin yok-
sa son postayı da kaçırsınız.»

Simpson telâştan bana teşekkür et-
meği bile unutarak son hızla yola çık-
tı. Arkasından ben,

— «Hey, öbür taraftan!» diye ba-
ğırdım.

Nefes nefese geri dönerek, «Affeder-
siniz,» dedi, «Ama şey.... Galiba gene
yolu unuttum da....»

Bu sefer tarif etmeğe kalkışmadım
bile! Sıkıca koluna girdim ve onu dos-
doğru postaneye götürdüm. Mektubu ge-
ce yarısı postasına zor yetiştirdik. Simp-
son mektubunu kutuya attı. Ben de baş-
ladığım işi lâyıkıyla tamamlamak için
onu evine kadar götürdüm. Kapıda sa-
mimî bir minnetle elimi sıktı ve,

— «Vallahi siz olmasanız ne yapar-
dım bilmiyorum,» dedi. «Mektubun bu
gece gitmesi şarttı. «Gerçi pek mühim
değil, sadece bir davet mektubu ama....
Aman yarabbi!»

Halinden endişelenerek, «Ne oldu-
nuz?» diye sordu.

— «Hiç,» diye cevap verdi. «Hiç.
Sadece bir şey hatırladım.»

— «Ne?»

Ama Simpson okadar heyecanlanmış-
tı ki cevap veremedi. Kekeliyerek bir
Allah rahatlık versin dedi ve arkasından
kovalıyan varmışcasına içeriye daldı.

Kendi evime dönerken, hatırlayınca
bukadar telâşa kapıldığı şeyin ne oldu-
ğunu düşünüyordum.

Ama ertesi sabah üzeri çamur izli,
mavi ve pulsuz zarflı bir mektup için
postacıya iki misli para vermek mec-
buriyetinde kaldığım zaman merakım
zail oldu.

Nakleden: Leylâ BEKEM

Ruj kıralı, fabrikatör Sam Mix-
ley hiddetle ağzındaki çıkleti ye-
re tükürdü.

— Kızımı seviyorsunuz ve onun-
la evlenmek istiyorsunuz demek, öyle
mi Parker? Zengin olduğunuzu söylü-
yordunuz. Servetiniz nekadardemişti-
niz?

Genç adam fabrikatöre tuhaf tu-
haf baktı.

— Böyle bir şey söylemiş oldu-
ğumu hatırlamıyorum. Fakat madem-
ki bilmek istiyorsunuz hay hay. Ban-
kada 3000 dolarım var. Nakit param
ise 2000 dolar geçer.

Fabrikatör esniyerek,
— Cebinizdeki ufaklığı sormuyo-
rum Parker. Servetiniz nekadardır de-
miştiniz.

Parker oturduğu yerden fırla-
yıp ayağa kalktı.

— Ne dediniz? Ne dediniz? Yok-
sa beni red mi ediyorsunuz?

— Maalesef öyle. Kimyager ola-
rak bir dahisiniz. Bu muhakkak. Fa-
kat iş adamı olarak maateessüf sıfır-
sınız. Biricik kızımı böyle bir metelik-
size veremem. Aşk karın doyurmaz dos-
tum. O ikinci plânda kalır.

— Peki ama şartlarınız nelerdir
öğrenebilir miyim?

— Servetiniz 30.000 doları bu-
lunca kızım Gwendolyn sizindir. Söz
veriyorum. Gidebilirsiniz.

Fabrikatör genç adamın gitmedi-
ğini görünce sordu,

— Başka sıkıntınız?

— Sizinle bir iş hakkında görüş-
mek istiyorum. Bu bahsin sizi daha
fazla alâkadar edeceğini sanıyorum.
Yeni çeşit bir ruj keşfettim. Çilek gi-
bi kokusu var. Hem tadına hiç diye-
cek yok. Çıkmasına da katiyen çık-
maz, son derece dayanıklıdır. Reklam

için de fevkalâde bir şey hazırlatıyo-
rum. Bir samba. Adı da 'Ah O Dudak-
ların...' olacak. Her yerde bu samba
çalınacak, herkesin ağzında bu olacak.
Bir şey mi diyordunuz Mister Mixley?

Fabrikatör,
— Yamansın vallahi. Bununla bü-
yük, kârlı işler yapabileceğiz. Size bu
keşfiniz için 3000 dolar teklif ediyor-
um. Kabul mü?

— Hemen hemen. Yalnız şu fark-
la ki bir sıfır daha ilâve ederseniz.

Fabrikatörün gözleri testekerek
açıldı.

— Ne dediniz 30.000 dolar mı?
Deli misiniz siz nesiniz. 30.000 dolar
olur şey değil. Hiçbir rakip firma si-
ze benim verdiğimden fazlasını ver-
mez. Bunu unutmayınız.

Kimyager gayet soğukkanlıydı.

Yılmadı.

— Olabilir dedi. Fakat siz de bi-
liyorsunuz ki bu keşfimle benim siz-
den istediğim paranın on katını kaza-
nacaksınız. Rakip firmaya gidecek ol-
ursam bunu kaybedeceksiniz. Yalnız
bu mu ya. Belki de iflâs edeceksiniz.
Çünkü bu yeni tip rujlar satılmaya
başladı ma, hele tutununca Sam Mix-
ley'in modası geçmiş rujlarını kim sa-
tın alır.

Mixley bir iki yutkunduktan son-
ra,

— 10.000 dolar dedi.

— 30.000 dolar.

— 15.000 dolar.

Fabrikatör hiddetle,

— İstemiyor musunuz? Öyleyse
canınız cehennemde diye kükredi.

Fakat delikanlı odadan dışarıya
doğru yürüyünce, fabrikatör arkasından

âdeta inler gibi seslendi.

— Durunuz. Gitmeyiniz. Ve men-
dille alnında biriken teri silerek,

— Size bir teklifim var dedi. Kı-
zımı seviyordunuz değil mi?

— Bunu size söylemiştim zanne-
derim.

— Peki Parker kızımı size veri-
yorum. Keşfiniz için de 15.000 dolar

— Maalesef Mister Mixley. 30.000
doları tercih ediyorum. Çünkü siz de
biraz evvel ne diyordunuz. Aşk karın
doyurmaz. O ikinci plânda gelmelidir.
Ben de artık sizin fikrinize iştirak e-
diyorum.

Sam Mixley sarardı. Hiddetle du-
daklarına kemirmeğe başladı. Sonra
cebinden çek defterini çıkarıp, 30.000
dolarlık bir çek imzaladı, Parker'e u-
zattı.

Kimyager teşekkür ederek çeki
aldı. Tam kapıdan çıkmak üzereydi
ki bir daha döndü.

Fabrikatör bitkin bir halde,

— Yine ne istiyorsun? diye sor-
du.

Genç adam fabrikatörün önünde
hürmetle eğilecek,

— Kızınız Gwendolyn'i seviyo-
rum. Onunla ancak servetim 30.000
doları bulunca evlenebileceğimi bana
söylemiş ve söz vermişsiniz. Cebimde
30.000 dolarlık bir çek var.

— Biraz önce teklifimi reddetti-
ğinizi unutuyorsunuz herhalde.

Kimyager gülerek,

— 15.000 dolardan vazgeçecek
kadar enayi değilim. Eninde sonunda
razı olacağınızı biliyorum. İyi bir
kimyager olduğum kadar iyi bir iş
adamı da olduğumu artık size ispat
etmiş oldum herhalde değil mi sayın
kayın pederim.

GİZLİ VAZİFE !..

KAMP TA-
KİLER Mİ-
ŞELİN VE
ALENİ O-
MUZLA
RINDA
TASDILAR

120

A..A.. ANNE
KIZIM

ANNECİĞİM SENİ GÖR SEVGİLİ
DÜĞÜME NE MEM- JANINIM..
NUN OLDUM.. HEP BUGÜN
İÇİN YAŞADIM
ÇOK ŞÜKÜR
TANRIMA

İKİ GÜN SONRA AN, MIŞE-
LİN VE ALEN FRANSAYA
GİTTİLER.

HARP BİT-
MİŞTİ.
ALEN, MIŞE-
LİN VE AN
UZUN YOL-
ÇULUKTAN
SONRA BİR
KAMYON
KASABALA-
RININ YANI-
NA BIRAK-
TI.

YARDIMI-
NIZA TE-
ŞEKKÜR
EDERİZ
İŞTE GELDİ.
NİZ. ŞANSI-
NİZ AÇIK
OLSUN..

HER YER, HER ŞEY HARAP
OLMUŞ.. SANKİ KASABA
MIZIN ÜZERİNDEN
ÖLÜM GEÇMİŞ

MIŞELİNİN
EVİNİN YE-
RİNDE YEL-
LER ESİYOR-
DU. AN'LA-
ALEN'İN Kİ
HASARA
UĞRAMIŞ-
TI. GÖZLE-
Rİ YAŞARA-
RAK BAK-
TILAR.

BİR ŞEY KALMA-
MIŞ..

ÜZÜLME SEVGİLİM..
BİZ SAGIZ VE SİH-
HATTEYİZ YA.. GERİ-
Sİ KOLAY..

ANIN EVİNE GİRDİLER
HERŞEY HARAP..

HAYDI BAKALIM.. AG-
LAMANIN SIRA-
Sİ DEĞİL
GAYRET Lİ
OLUN..

BU HARP HER YERDE
TESİRİNİ GÖSTER-
Dİ... NE FECAAT.

YAVRUM
BÜTÜN YOR-
GUNLUKLA
RIN AĞIĞI
KİYOR
DAHA
İYİ GÜNLER
GÖRECEĞİZ

İNATYAR TEY-
ZEMİ VE HE-
LE KARDE-
ŞİMİ BUL-
MAK İSTER-
DİM..
CESUR
OL MIŞELİN
ONLARI DA
BULURUZ..

ALEN E-
LİNDEN
GELDİĞİ
KADAR
EVİ TA-
MİR ETTİ.

ER-
TESİ
SABAH

HAYRET ALEN
EV BAYAĞI
DEĞİŞTİ.

MIŞELİN
NEREDE?

AKRABALARINDAN HABER
ALMAYA GİT-
Tİ
İNŞALLAH
İYİ HABER
İLE GELİR

TEYZEM
ÖLMÜŞ, KAR-
DEŞİMDEN
HABER
YOK
MIŞELİN GELDİ.

UZULME MEĞE-
ŞU MEŞHUR ALEN BEN MİSİN?
ŞİMDİ DE BAĞIYANLIK MI YA
PIYOR-
SUN
GÜNLERDEN SONRA.. 120

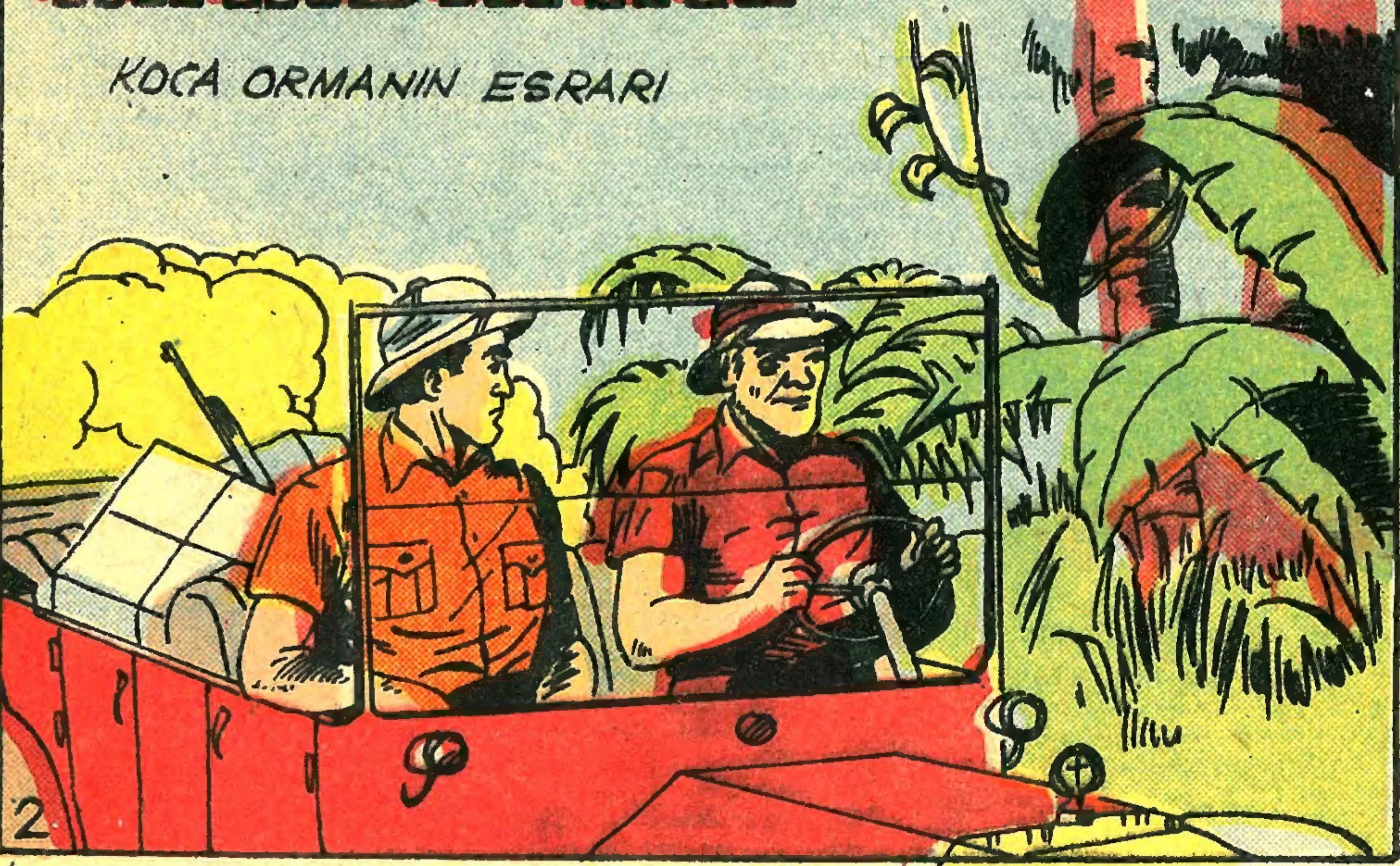

BEN KENDİM İÇİNDE
GİL VATANIM İÇİN SA-
LİSTİM.. BUN-
DAN MEM-
NUNUM.
ARKASI VAR

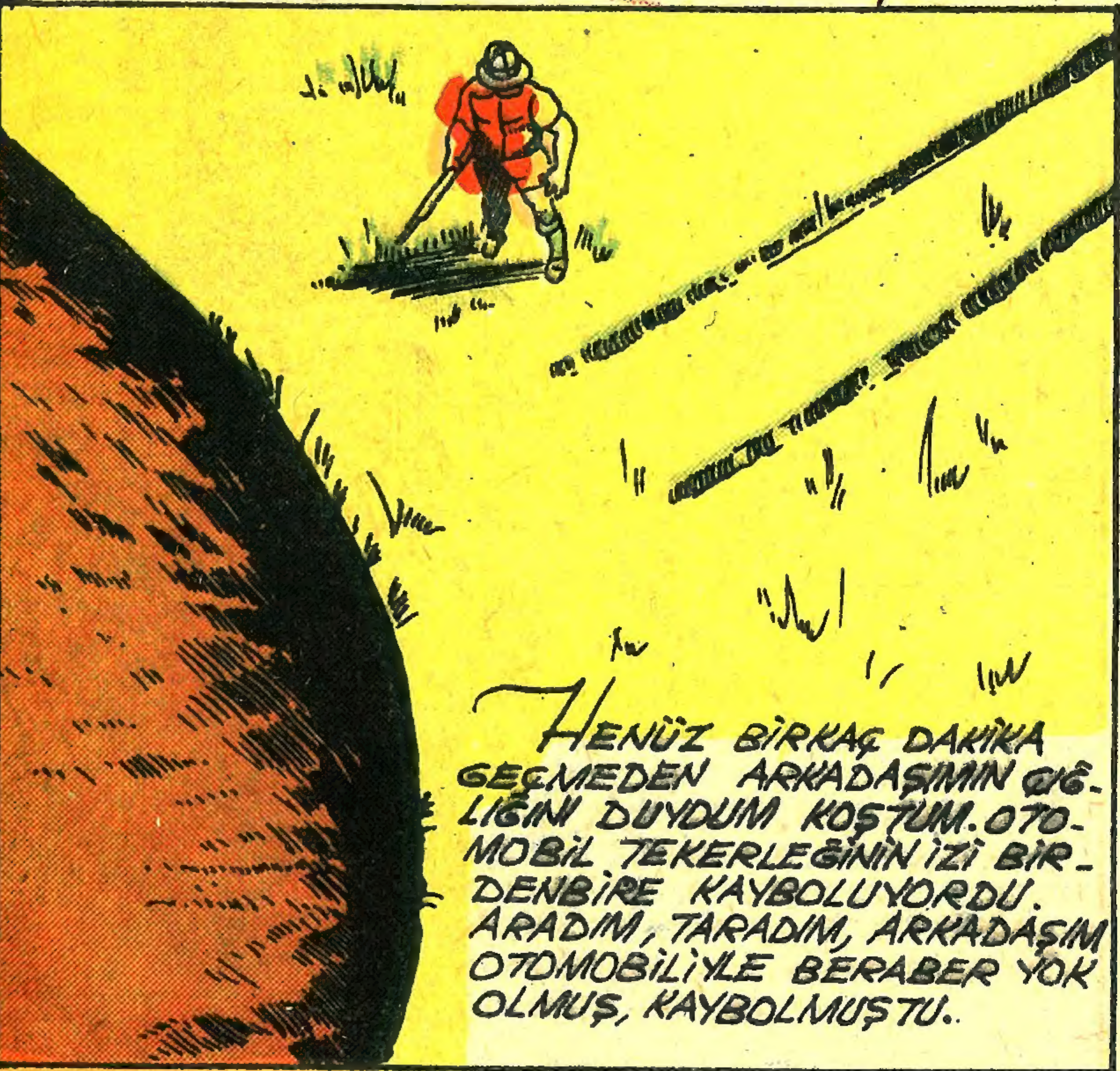
MANDRAKE

KOCA ORMANIN ESRARI

İHTİYAR AVCI ANLATMA-
ĞA BAŞLADI: BUNDAN
BİRKÂÇ SENE EVVEL
BİR AVCI ARKADAŞIM
BURAYA GELDİ.

İNAT VE İSARINA DAYANAMADIM. KOCA
ORMANA GİTTİK. HUDUDA GELİNCE BEN ONU
OTOMOBİLİYLE BIRAKTIM. O, BANA GÜLE-
REK OTOMOBİLİNİ SÜRDÜ.

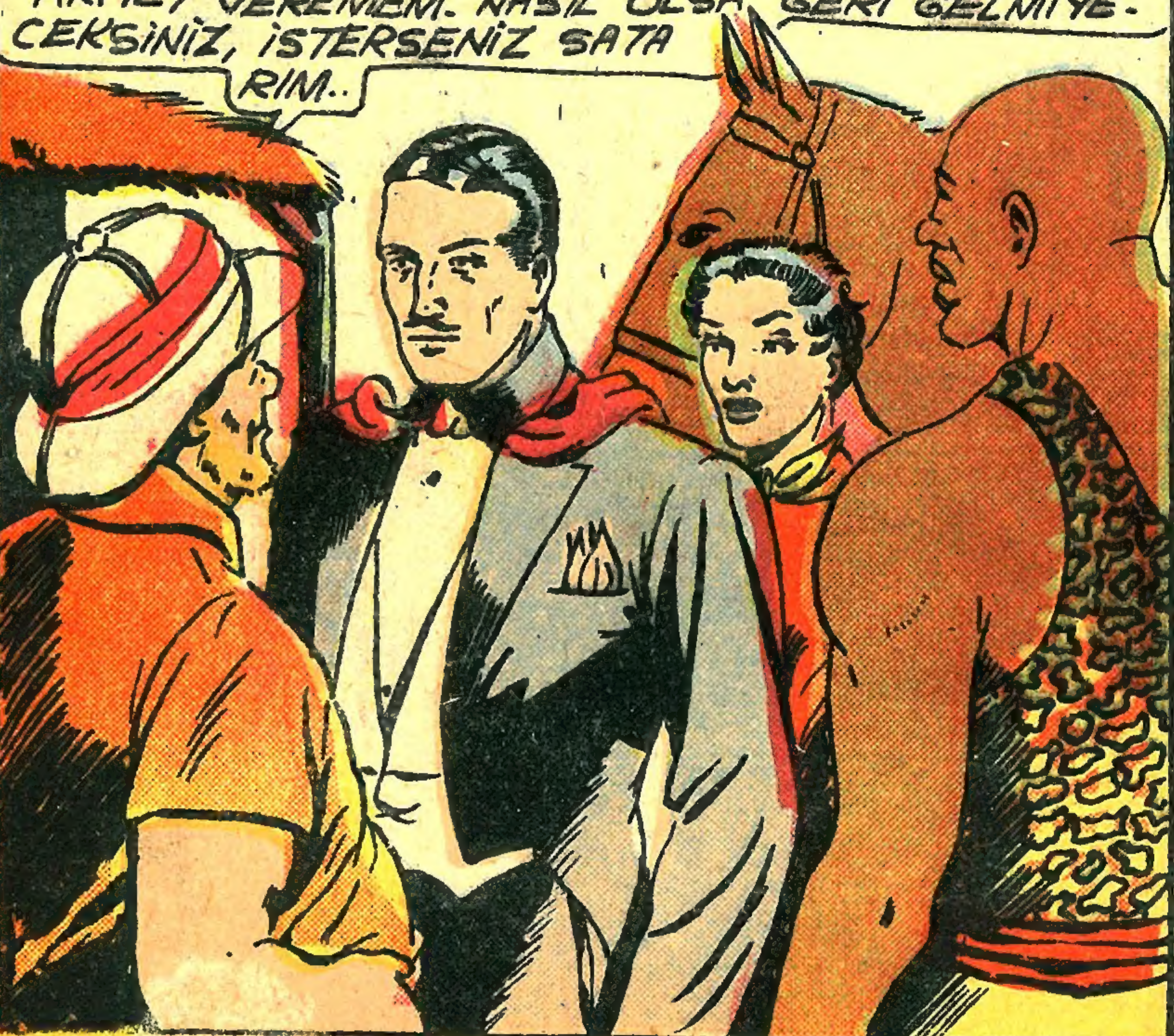

HENÜZ BİRKÂÇ DAKİKA
GEÇMEDEN ARKADAŞIMIN Çİ-
LİĞİNİ DUYDUM KOŞTUM. OTO-
MOBİL TEKERLEĞİNİN İZİ BİR-
DENBİRE KAYBOLUYORDU.
ARADIM, TARADIM, ARKADAŞIM
OTOMOBİLİYLE BERABER YOK
OLMUŞ, KAYBOLMUŞTU.

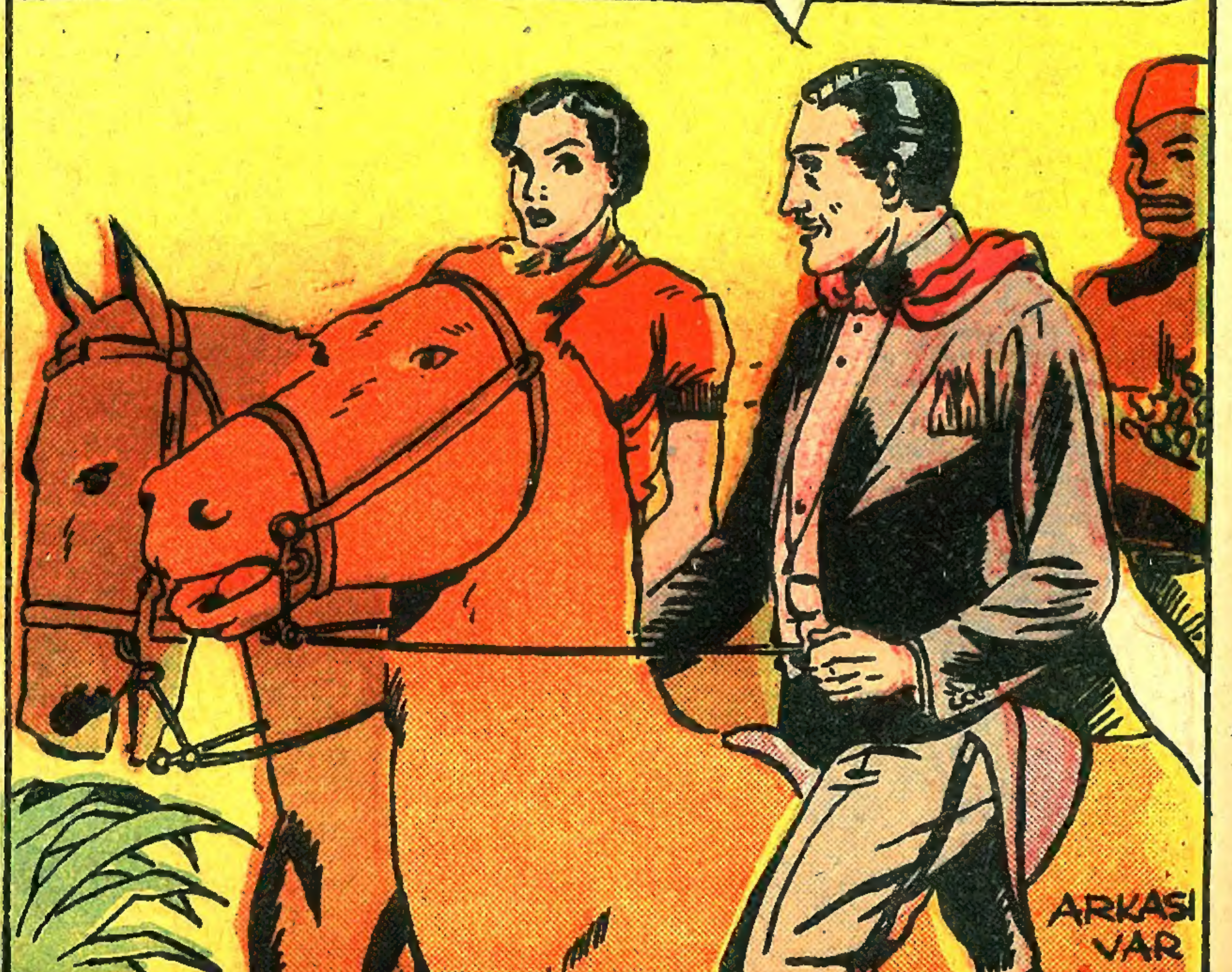
İHTİYAR TÜCCAR HİKÂYESİNİ BİTİRİR BİTİRMİZ
NARDA DA, MANDRAKE DE : " FAKAT BİZ BU KOCA
ORMANI GÖRMELİYİZ " DEDİLER.

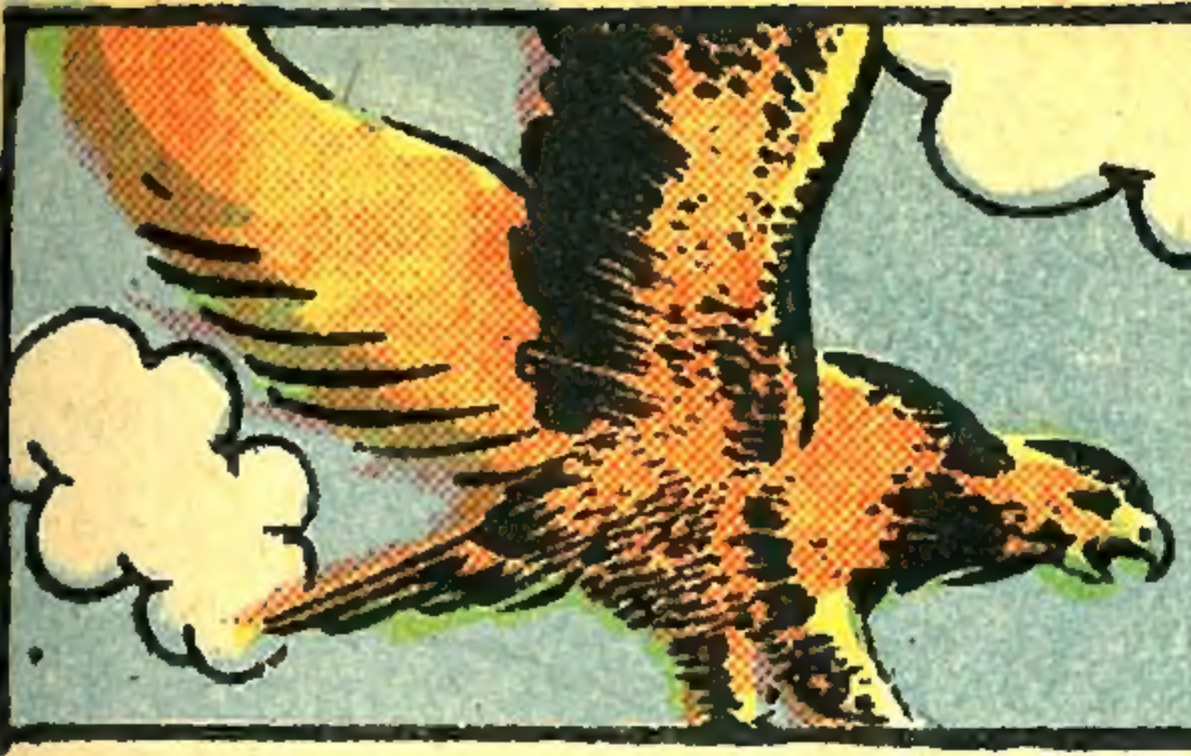
ORAYA ANCAK ATLA GİDİLİR. ATLARIMI SİZE
ARİYET VEREMEM. NASIL OLSA GERİ GELMEYE-
CEKSİNİZ, İSTERSENİZ SATA-
RIM..

İHTİYAR YAMAN İŞ ADAMI. BİR MASAL UYDURDU
VE ATLARINI BİZE SATTI. BEN BU MASALA İNAN-
MIYORUM AMA BİR GİDELİMİ HELE..

ARKASI
VAR

GÖK SÜVARİ

SÖZLERİM YANLIŞ ANLA-
ŞILMASIN DOKTOR. ORO-
RAYI BULMAM GÖCÜĞÜ
ELİNDEN ALMAK İÇİN
DEĞİLDİR. O RORASIZ
YAŞIYAMI YACAĞIM İÇİN.
DİR.. YOKSA O EMİN EL
LERDE..

VAH VAH ACIDIM DE-
LİKANLI.. DEMEK
SEVİYORSUN.. SENİN
GÖZÜN ARTIK BİR
ŞEY GÖRMEZ..

BU SÖZLERİNİZLE HİSSİZ LİĞİNİZİ
ANLADIM. SİZDE ON KİLO BEYİN
VAR FAKAT BİR GRAM VİCDAN YOK.
ALLAHA ISMARLADIK..

GÜLE GÜLE
GENÇ DOS-
TUM...

UBALDO
HİDDETLE ÇIKTI. PERDENİN
ARKASINDAN KONUSULANLARI
DİNLEYEN MARGRİT GÜÇLÜK
İLE GİZLENEBİLDİ.

NE ATEŞLİ
SÖZLER. ORO-
RAYI DAHA ÇOK
SEVİYOR..

ORORA'NIN TUJAN
DA OLDUĞUNU YALNIZ BEN
BİLİYORUM. BU BENİM SON
KOZUM OLACAK.

YA BU İŞLER ANNEM
İLE BENİM ZANNETTİĞİ.
MİZ GİBİ DEĞİLSE.. KLİNİK.
TE KALIP UBALDO'YLA KO-
NUSMALIYDIM..

HEP KABAHAH SENDE
ANNE.. KLİNİKTEN
KAĞMAYA BENİ SEN
TEŞVİK ETTİN..

BAŞKA GARE
VAR MIYDI...
O CÂNİ HE-
RİF...

ANNE SENİ
O ADAMA
HAKARETTEN
MENEDERİM.

PEK ÂLÂ.. KIZINI TECRÜBE TAHTA-
SI YAPAN ADAMI HÖRMETLE SE-
LÂMLARIZ..

ORORAYLA ANNESİNİN ARASI GER. GINLESMEKTE DEVAM ETTİ. ARALARIN. DA UZUN MÜNAKAŞALAR OLDU. BU SIRADA PANSİYONCU KADIN KAPININ ARKASINDAN ONLARI DİNLEMESİ KENDİSİNE VAZİFE EDİNDİ.

HMM.. BEN BUNUN ALTINDA BİRİŞ VAR DİYORDUM ZATEN... İYİ İNSANLAR OL. SAYDI ZATEN BENİM PANSİYONUMA GELMEZLERDİ.

BÜTÜN BİR GECEYİ UYKUSUZ GEÇİREN ORORA BİR SABAH KAHRAMANCA BİR KARARLA KALKTI.

ANNE GİDİP UĞALDO İLE KONUŞMAYA KA. RAR VERDİM..

ANNESİ GÖZLERİNİ AÇTI. ELEONOREYİ BAGRINA BASTI VE BAĞIRDI.

İSTİYORSAN GİT O SEFİLİN YANINA.. AMA BUNU SANA VEREMEM.. ZAVALLI YAVRUYU O DELİDEN KORUYACA. GİM..

MARGRİT KENDİ OTOMOBİLİYLE TUJANA GELDİ. ORORAYLA ANNESİNİN KALDIĞI PANSİYONU BUL. MAKTA GÜÇLÜK ÇEKMEDİ.

İSTE KÜÇÜK HA. NİNİN SAKLAN. DIĞI YER. FAKAT MUSTAKBEL KON. TESE HİÇ YA. KİŞMAYAN BİR OTEL...

ANNE. SININ BU HALİ ORORAYA DOKUNDU.

ZAVALLI AN. NEM İHTİYAR. LADI. İHTİYAR. LADIKÇA DA HUY. SUZ OLDU. İSRAR ETMİYİYİM ŞİMDİ.

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve Macera Romanı: 31

Kapıda en küçük bir delik bile bulunmadığından dışarısını göremedim. Bağırp çağırmağ aklıma bile gelmedi. Yalnız bütün üzüncelerimde ve görüşlerimde yanlış olduğumu anlamak ihtimaliyle kapıya vurdum. Dışarıdan kalın bir ses cevap verdi.

— Acele etme bacım. Damat neredyse gelir. Bu gece zerdeni, pilâvını yiyeceğiz.

Daha fazla konuşmağa lüzum görmedim. İş anlaşıldı. Beni tutağa düşüren doktordu.

Bina taştan yapılmıştı. Sapa bir yerde ve büyük ağaçların arasındaydı. Bu sağır duvarlar arasından çığlıklar gibi cinayet kokuları da dışarıya çıkamazdı. İlk defa ümidimi kestim ve:

— Allah yardımcın olsun Emel, dedim.

Çok korkulu ve üzüntülü saatler ağır ağır geçti. Bu sırada kurtuluş çarelerini aradım. Kapatıldığım odada, yan duvarlardan birisinde bir kapı daha vardı. Üstünde kilidi, topuzu filân yoktu. Oraya gittim. Kilit deliğine parmağımı sokarak kapıyı çektim. Kolayca açıldı. Burası daracık pencereli bir helâ idi. Penceresi bir insanın geçmeyeceği kadar dar olduğundan kapıyı kapatmağa lüzum görmemişlerdi.

Bir kurtuluş yolu varsa oda kapıdan geçiyordu. Şimdilik buna imkân görmediğim için oturup kara kara düşünmeğe başladım. Otomobilin içindeki bavulda on bin lira param vardı. Mücevherlerimden bir kısmı da oradaydı. Aşağı yukarı on altı bin liralık bir varlığım, mektuplarım bu kıymetli eşya ile birlikte doktorun eline geçmişti.

Nihayet akşam oldu. Karanlık oda göz gözü görmez bir hale geldi. O zaman dışarıda gürültüler duydum. Bir iki erkek konuşuyorlardı. Bunların neşeli olduklarını konuşmalarından anlıyordum. Nihayet ayak sesleri kapının önünde durdu. Kapının arkasından doktorun sesi çıktı:

— Emel, orada mısın sevgilim? Sinirlerimi zaptederek konuştum:

— Buradayım Nonoşum.

— Ağzını öpeyim senin Emel. Demek her şeyin güzellikle halledilebilmesine karar verdin. Zaten başka türlü hareketin faydası olmaz.

— Evet, öyledir.

— Geleyim mi içeriye?

— Hay, hay.

— Rica ederim tabancanı ver bana.

— Tabancam yanımda değil. Onu almağa lüzum görmedim.

— Sana inanmam. Bilirim ne mal olduğunu.

— İkimiz de birbirimizin ne mal olduğunu biliriz. Sen benim alnımın teriyle kazandığım paramı, mücevherlerimi, bavulumu bana iade et. Sonra emniyet içinde şehre kadar gitmemi temin et.

— Canım orası kolay. Önce biz anlaşalım.

— Söyle bakalım.

— Benden pek hoşlanmadığını bilirim. Fakat elime geçtin bir kere. Bir yere kaçamazsın. Bu böyle olunca da benimle birkaç gün bu-

rada tam yeni evliler gibi dudak dudağa yaşa. Sonra ben seni yollarım.

— Bitti mi?

— Ne?

— Söyliyeceklerin?

— Ne olacak?

— Şimdi ben söyliyeceğim.

— Buyur.

— Kulaklarını aç ve iyi dinle.

Benden çaldıklarını getir. Otomobilini getir. Otomobili kapıda hazır et. Sonra o kapının önüne diz çök. Sel gibi göz yaşları dökerek ağla. Belki seni affederim. Aksi takdirde başına geleceklerini düşün.

Doktor Selim kahkahalar atarak güldükten sonra:

İri yapılı bir adam elinde lâmba ile içeriye girdi..

— Ne hoş bir karısın, dedi. İşte bunun için seni bol bol kucaklamayı istiyorum. Kimbilir kollarımın arasında, istemediğin halde uzun saatler geçirmekten ne kadar hırslanacaksın. Hırslandıkça da benim zevkim artacak. Arzuna rağmen bir cariyeye gibi seni keyfime râmetmek için epeyce kafa patlattım ama gördüğün gibi muvaffak oldum. Buna erkek zekâsı derler.

Hırsmıdan kuduracaktım. Bu defa hakikaten korkuyordum da. Beni müdafaa edecek kimse yoktu. Bu haydut herif te bir cinayet yapmaktan çekinmezdi. Beni öldürmesi pek basit bir hareket sayılırdı.

O kapının arkasında söylenirken ben kurtuluş çareleri arıyor, bir yandan da sessiz sessiz ağlıyordum. Benden cevap alamayınca o da sustu. Pek az sonra dışarıdan bir münakaşa sesi geldi. Doktor birisiyle şöyle atışıyordu:

— Sen benim işime karışma.

— İyi amma bize vereceğin pa-

ra ne oldu?

— Yüzer lira verdim ya.

— Kariyi yakalayıp buraya kapatın. Biner lirayı tıkır tıkır sayacağım diyen sen değil miydin?

— Ben sözümde duruyorum amma üstümde para yok.

— Nasıl yok. Bavuldan aldığın paralar, elmaslar nerede?

— Sen o kadarına karışma. O benim bileceğim iş. Bunun için sizlere biner lira vadettim. Daha iş bitmedi. Siz içeridekinin ne canavar olduğunu bilmezsiniz.

— Alt tarafı bir karı be. İki tokat atar yola getirirsin.

— Bu öylelerinden değil. Göt, şunu yakala. Ellerini arkasına bağ-

raladı. Sonra:

— Senin ne mal olduğunu biliyorum be, dedi. Para için yapmadığın kalmamış. Şurada bir kişinin daha gönlünü edeceksin, ne söyleyip duruyorsun?

— Mademki sen insan değilsin, mademki sen de onun gibi bir alçaksın ben de sana acımıyacağım. Ben namusumu, şerefimi koruyan bir kıyam. Allah benim yardımcım. Haydi bakayım, yürü de göreyim seni.

Adam duralıyordu. Sonra lâmbayı yere koydu. Bulunduğum köseye doğru bir adım attı. Hemen haykırdım:

— Bir adım daha atarsan kurşunu yiyeceksin.

— Vay, vay, şuna da bak.

Adımını attı. Fakat ben de tetiğe dokundum. Tabancanın patlamasıyla herifin bağırması bir oldu. Aynı zamanda kapı dışarıdan çekildi ve anahtarla kilitlenemediği için arkasına bir şeyler yığılmağa başlandı.

Yere çöken adam iki eliyle bir bacağını yakalamıştı. Ben:

— Tabancaya elini sürmeden belindeki kayışla beraber çıkartıp şuraya at. Dedim.

Herif benim tarafıma doğru baktı. Işık arkasından, geldiği için elimdeki tabancayı görüyordu. Tereddüt ediyordu. Bir daha haykırdım:

— Beynini dağıtırım şimdi.

Canının yanması, sonra şaşkınlık onu değiştirmişti. Bambaşka bir adam olmuştu.

—İrz, namus düşmanları, diye haykırdım.

Belindeki kayışı çözdü. Üstüne takılı tabanca ile birlikte bana doğru attı. Tam bu sırada da kapı açıldı. Elinde tabanca bulunan bir başka herif içeriye girdi amma girer girmez iki defa ateş ettim. Ağzından bir küfür savurdu. Ters yüzüne döndü:

— Amma zorlu kariya çattık, diyordu. Karı değil sırtlan be.

Kapı açıldı. Yaralı sürünerek dışarıya çıktı. Onun bıraktığı iri tabancayı açtım, hazırladım. Kapıya doğru çevirdim. Bu tabancanın patlaması bütün binayı zingirletiyordu. Onların tarafındaki panik çok sürmedi. Kapıyı dışarıdan kapatıp kilitlediler. Ben de beni görmeleri için lâmbayı söndürdüm.

Korkunç bir gece geçti. Sabaha kadar sandalyenin üstünde oturdum. Taş binanın içindeki sesler bana kadar gelmiyordu. Dışarıda da kimse yok gibiydi.

Solgun ışıklar tahta aralarından içeriye girdi. Haberim olmadan açılmaması için kapının arkasına masayı götürdüm. Sonra helâyâ giderek daracık pencereden baktım, etrafta ağaçtan başka bir şey görünmüyordu.

Her türlü hücum ihtimalini düşündüm. O gün öğleye doğru dışarıda ayak sesleri belirdi ve doktorun sesini duydum:

— Emel, daha fazla inat etme. Canını yakmağa mecbur edeceksin. (Arkası var)

SEİ ŞAKAYI BIRAK TA ATMA.
CA REİSİN NE OLDUĞUNU
SÖYLE..

UÇTU...
UÇTU...

NE DEMEK
O ? NECE KÖ.
NUŞUYORSUN

NE DEMEK OLA-
CAK.. BÜYÜK
BİR KUŞ OLDU.
BAK.. BAK.. ŞİM.
Dİ ŞU BULUTA
GİRDİ

ONU KRALA SÖTÜRELİM.
LÂZİMGELEN SORĞUYU
KENDİSİ YAPSIN..

57

ADALAR KRALİÇESİ

DOĞRUYU SÖYLE
ATMACA REİS
NEREDE.. YOKSA SE-
Nİ GEMİNİN DİRE-
ĞİNE ASARIM.

BALIK OL-
DU.. YÜZÜ.
YOR..

TÖVBE YARABBİM..
HERİF GİLDİRMİŞ..
YAVRUM JOFRE DOĞRUYU SÖY-
LE ATMACA REİSİ NE YAPTIN ?

BIRAKIN BENİ... BAŞIM AĞRI-
YOR.. ŞAKAKLARIM ZONKLU-
YOR. SİZ HİÇ BİR ARKADAŞINI-
ZIN KAYALARDAN YUVARLANDIĞI-
NI GÖRDÜNÜZ MÜ ?

ANLAŞILDI. REİSİN BAŞINA BİR
FELÂKET GELMİŞ.. BU DA BU
YÜZDEN AKLINI KAYBETMİŞ
HALBUKİ REİSİ BULMAKTA
TEK ÜMİDİMİZ OYDU.

SİZ GECE ARAŞTIRMALA.
RİNİZA DEVAM EDİN, BEN
DE BU MECNUNUN AĞZIN-
DAN LÂF ALMAYA ÇALIŞAYIM

KULEDE ROZİTA HEYECAN İÇİNDEYDİ
NEDEN BENİ YALNIZ BIRAKIYORLAR.
JOFRE BENİ BIRAKIP GİTTİ Mİ ? GONTRA-
NOYU ARIYAYIM.

ROZİTA KULEDEN İNDİ VE KRALIN
BULUNDUĞU SALONA GİRDİ
ALLAHIM... NE OLDU ? JOFRE'YE
NE OLDU ?

GEL CANIM GEL..
BELKİ BU MECNUNU SEN
TESKİN EDEBİLİRSİN.. SAÇ-
MA SAPAN SÖYLENİYOR.

JOFRE AKILLI.. YEGÂNE
KURTULUŞ ÇARESİ BÖYLE
DELİ ROLÜ YAPMAKTIR
VAZİYETİ İDARE ETMEK
LÂZİM. BEN DE JOFREYE
YARDIM EDEYİM..

ARKAŞI VAR

Bir Deneme

Yazan: M. YAMAN

Ayten zehir gibi bir kızdı. Beş erkek arkadaşıyla lisenin son sınıfında pek sevişirdi. Sevişir dedimse başka türlü anlamayın. Fenaya çekmeyin hemen. Samimi olarak, arkadaşça sevişirdi demek istiyorum.

Fakat beş erkek arkadaşı bu kızı daha başka türlü severlerdi. Çünkü çok güzeldi. Hem de zengin kızıydı. Aşık delikanlılar içlerindeki hüsnükuruntuyu kızı çaktırmamak için pek ihtiyatlı davranıyorlardı. Zaten altı aile birbirleriyle görüşüyordu. Bu yüzden de Ayten erkek arkadaşları zaman zaman ve teker teker yalnız kalmışlardı.

Bu yalnızlık sırasında genç erkekler ağzlarından baklayı çıkarttı. Kimisi diz çökerek, kimisi boyun kırarak ve hepsi de :

— Sana bir şey söyleyeceğim ama kuzum darılma Ayten. İşine gelmezse zarar yok, hayır dersin, olur biter. diye söze başladılar.

Kızı için için pek çok sevdiklerini anlattılar ve evlenme teklifinde bulundular. Kız pişkin göründü ve :

— Neye darılayım, dedi. Olacağı buydu. Sıra ile beni sevdiğinizi söylediniz. Hepinize de aynı cevabı veriyorum. Beni hakikaten en çok kim severse onunla evleneceğim. Bunu zaman ve hâdiseler gösterecek.

Beş arkadaşın içinde Halit en ağır başlısı ve mazlumuydu. Zaten en son başvuran da kendisiydi. Dört arkadaşının böyle bir teğebbüste bulunduğunu anlayınca içini çekti ve kızı :

— O halde benim senden kısmetim yokmuş Ayten, dedi. Onlar farfara, gösterişli ve hareketli insanlar. Ben içimden pazarlıklı, duygularını kolay kolay dışarıya vermiyen bir insanım. Mali vaziyetim de onlarınki kadar iyi değil. Bundan sonra sana bir arkadaş karısı gözüyle bakacak ve öyle hürmet edeceğim. Yengeciğim.

Halitin gözleri yaş içindeydi. Ayten elini uzattı :

— Ben seninle arkadaşların arasında en küçük bir tercih hakkı görmüyorum, dedi.

Aradan günler, aylar, yıllar geçti. Ayten babasıyla birlikte Avrupaya gitti. Oradan İngiltereye geçti. Tamam üç yıl sonra döndü. İngilizce ve Fransızcaı bülbül gibi konuşuyordu.

Beş arkadaşına gelince onlar muhtelif işler tutmuşlardı. Halit lise öğretmeni idi. Ötekiler daha girgin insanlardı. Avukat, tüccar filân olmuşlardı.

Ayten, yirmi dördüncü doğum yılı dönümünü kutlamak için bir davet yaptığı zaman onları da çağırdı. Hamza ile Şekip evlenmişlerdi. Dürrü nişanlıydı. Kadriye gelince o da Halit gibi bekâr kalmıştı.

Ayten hepsine ayrı ayrı güler yüz gösterdi. Hiçbirini diğerinden, evlisini bekârından ayırmadı. Ve teker teker yeniden davet etti.

Halit bu davete hiç gitmiyecekti ama Kadri hiç fırsatı kaçırmamış ve kızı bir ziyaret yaptıktan sonra gelip eski arkadaşını bularak kötü bir haber vermişti :

— Ayten sefarete mensup bir genç-

le Pariste nişanlanmış. Sonra erkeğin İstanbulda nişanlısı olduğunu duyunca ayrılmış. Fakat hâlâ onu seviyormuş. Üstelik de başına bir felâket gelmiş.

Halit sordu :

— Nasıl felâket?

— Senin anlıyacağın nişanlısı ile içli dışlı olmuş.

Halit fena halde kırıldı. Kederlendi. Kızı hâlâ seviyordu. Zengin ve mirasyedi bir genç olan Kadri kakhahalarla gülüyordu :

— Başına gelecek buydu zaten. Avrupa budalası olmuştu. Böyle kızlardan insana hayır mı gelir!

Halit çok kederliydi. Günlerce aklı başında yoktu. Bir gün Ayten kendisini telefonla aradı. Gelmediği için serzenişte bulundu. Hakikaten sevmiş olan genç öğretmen o Pazar bir ziyaret yaptı. İki eski arkadaş yalnız kaldıkları sırada kız sordu :

— Kalbiniz ne âlemde Halit Bey?

Halit mırıldandı gibi :

— Yine öyle Ayten Hanım, dedi.

— Fakat benim başıma gelenleri duymadınız mı?

— Duydum.

— İhtimal o vefasızı sevdiğimi biliyorsunuz?

— Öyle işittim. Fakat bu beni de-ğıştirmedi.

— Bu vaziyetimde beni alır mısın Halit?

— Benimle evlenmeğe razı olursanız.

Genç kız yürüdü. Genç öğretmenin boynuna sarıldı :

— Halit, dedi. Hepsi yalan, hepsi bir denemeden ibaret. Eski arkadaşları-

mın içinde beni hakikaten seveni anlamak için bunu yaptım. Üçü evlenmiş. Kadri ile sen kalıyordun. Kadri bu yalanı duyunca hemen sıvıştı. Sen beni cidden seviyorsun. Ben de seni seviyorum Halit.

Ve güzel dudaklarıyla onu öyle öptü ki Halitin aklı başından gitti.

93 Viktor. Hügonun BÜYÜK ROMANI

17

FIRTINA KAPTAN

12

ÇOCUKLAR.. ATEŞİ SIK
LAŞTIRIN.. İKİSİ BİRDEN
GÜMBÜRTÜYE GİDİYOR
GAYRET..

BİRAZ SONRA İKİ İSPANYOL
GEMİSİ BÜYÜK ÇATIRTIYOR
LA İKİYE AY-
RILDI VE DE-
NİZ DÖKÜLDÜ

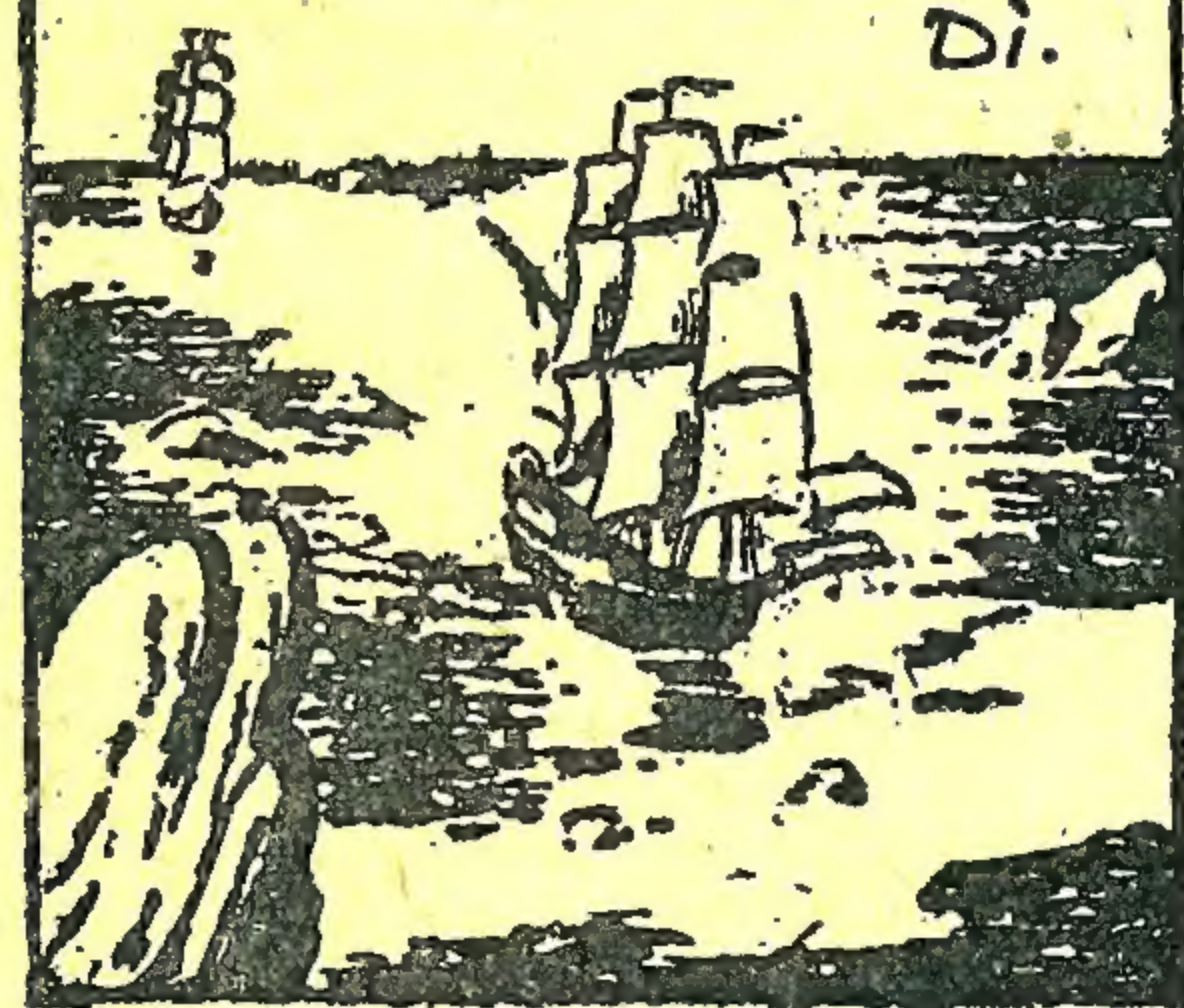
İKİSİ BİRDEN GİTTİ.
İKİZ KARDESLER SİBİ

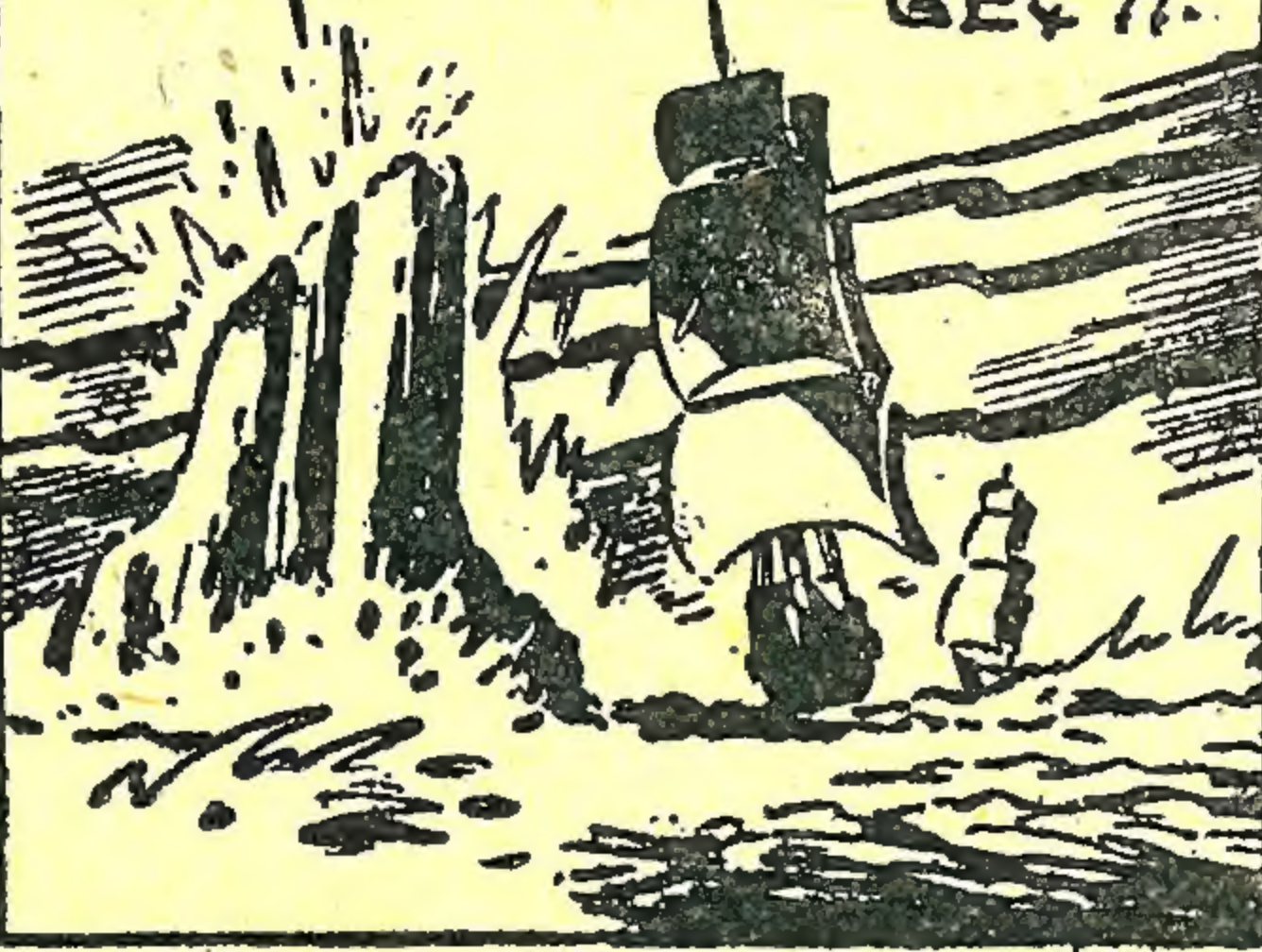
ÖTEKİYLE OVALANMA-
YIN.. YOLUMU-
ZA DEVAM
EDELİM.

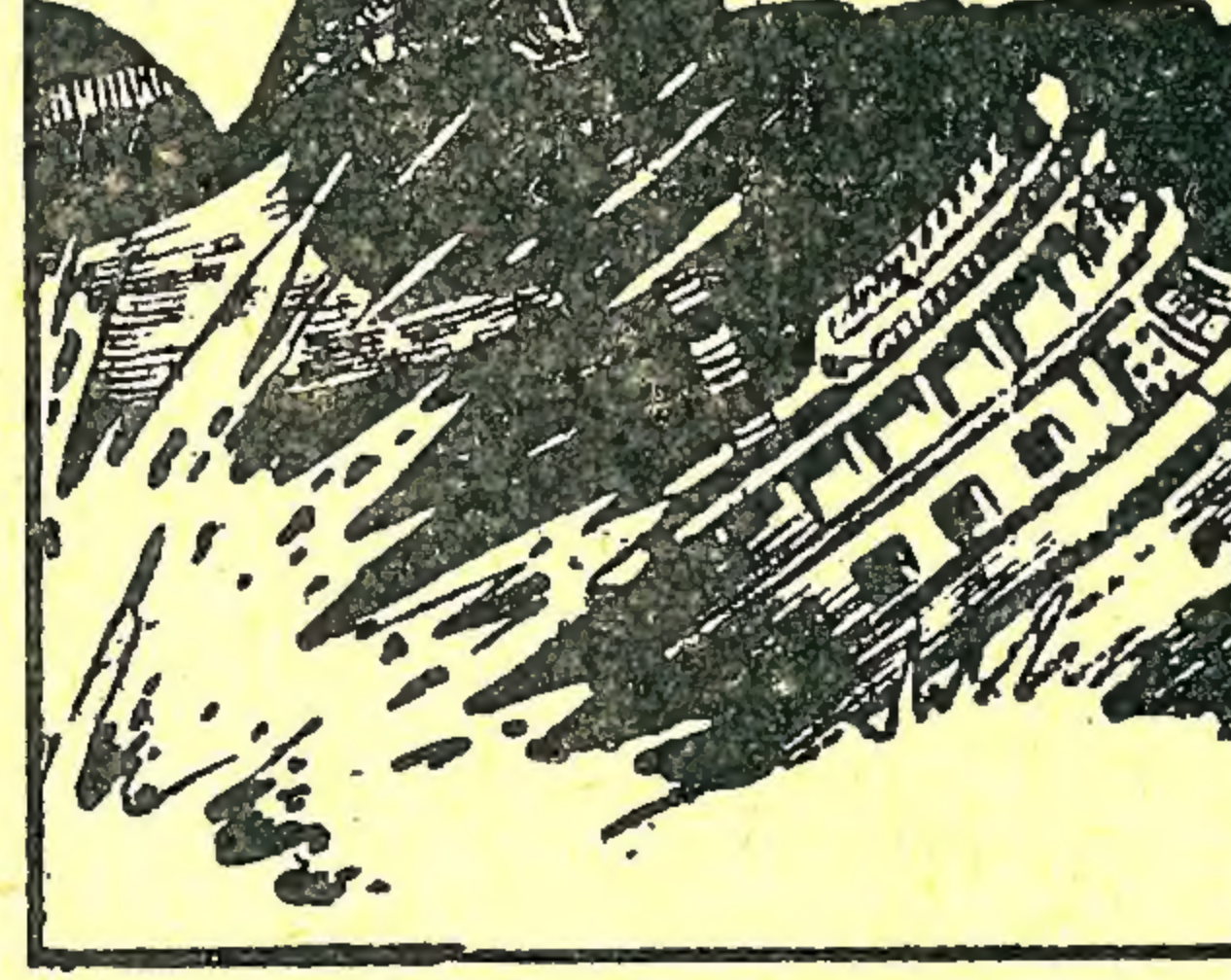
KORSAN GEMİSİ ZOR
GEÇİT VEREN SİĞ KA-
YALIK BİR YERE GEL-
Dİ.

FIRTINA KAPTANIN BÜYÜK
MAHARETİ SAYESİNDE UFAK
BİR SIRMAYLA SİĞ YERİ
GEÇTİ.

PEŞLERİNDEN TAKİP E-
DEN GEMİ
KAYALARA ÇARPTI

VE SON İSPANYOL GEMİSİ DE-
NİZ ÜSTÜNDE BİR ENKAZ HA-
LINE GİRDİ.

YAŞASIN FIRTINA KAPTAN.
ONUN SAYESİNDE SIRTIMIZ
YERE GELMİYECEK.

DÜŞMANLARINDAN
KURTULAN GEMİ
YOLA KOYULDU.

BU SIRADA FREMÖZ İKİ
SUBAYLA KONUŞUYORDU

FIRTINA
KAPTAN
YENİ BİR
TEHLİKE-
NİN KEN-
DİSİNİ BEK-
LEDİĞİN-
DEN HA-
BERSİZ
YOLUNA
DEVAM
EDİYORDU.

ARKASI VAR

GİZLİ KUVVETLER
(4. sayfadaki devam)

dan biri, hırsızlık suçundan mahkemeye verilmiş bulunuyordu.

Jerri Talbot ta Ronni'yi kızın aleyhinde şahit olarak mahkemeye getirmek üzere almağa gelmişti. Fakat Ronni gerek Madam Bitti'nin ve gerekse Jerri Talbot'un ümitleri hilâfına mahkemede kızı iyi ve namuslu bir kadın olarak tanıdığına ve böyle bir hırsızlığı kat'iyen yapamayacağına dair şahadet etti. Tabii Ronni'nin bu şahadetile kızı serbest bıraktılar.

Evi, mahkemenin neticesini gazetelerde okumuş ve Ronni'nin de bu hırsızlık vakasına ismi karıştığı için susmasını tavsiye eden bir mektup yazmasını Kristin'e söylemişti.

— Gazetede yazılan havadislerin hepsi doğru değildir. Yalnız duman çıkan yerde ateş vardır, derler.

— Evet ama güneş bazan bulutların arkasına da gider... Peki Evi niçin hiddetli duruyorsun? Ben Ronni'yi kızı kurtarmak için bu işe girdiğinden dolayı takdir ediyorum.

Evi birçok cümlelerin altlarını çizerek Ronni'ye bir mektup yazdı ve ertesi akşam da ondan cevap istedi. Gelen cevap şöyleydi: «Lütfen evime geliniz, Evi!..»

Evi kız kardeşine bir şey söylemiyerek Ronni'nin davetine icabet etti.

François kapıyı açtı, Evi çekingen bir tavırla içeri girdi.

Ronni masasının başına oturmuş yazı yazıyordu. Evi odaya girer girmez derhal ayağa kalkarak onu karşıladı ve elini sıkarak:

— Evi geldiğinize çok iyi ettiniz!.. dedi.

Beraberce odada ilerlediler.. Ronni'nin sesi kızın kulaklarına değişmiş geliyordu. Yüzünde ise şimdiye kadar görmediği başka bir ifade vardı. Genç kız bir müddet Ronni'yi tetkik ettikten sonra söylendi:

— Ronni sen ne kadar değişmişsin, yoksa bana mı öyle geliyor!..

Evi okadar şaşırması ki niçin geldiğini bile unutmuştu. Ronni:

— Okadar değişmiş miyim?. diye sorarak Evi'nin altına bir iskemle getirdi ve kenarına da bir yastık koyarak gülümsedi.

Evi:
— Evet yalnız yüzün değil, sesin bile değişmiş, yoksa kendini mi üşüttün?.. dedi.

— Hayır, yaş ilerledikçe tabii ses, çehre hattâ ahlak bile değişir... Lola hakkında yazdığınız mektubu aldım. Buraya başkasına ait bir mesele yerine kendiniz için gelmiş olsa idiniz daha iyi olurdu. Evet Evi gazetede çıkan havadislerin hepsi doğrudur. Lola'yı tanıyorum.

— Ve onun sizinle alakası... Ne ise demek verilen havadislerin hepsi doğru, öyle mi?

— Evet, evet hepsi doğrudur. Diyen Ronni'nin sesinden biraz yorgun olduğu anlaşıyordu. Evi ise dudaklarını sıkışmış, hiddetlendiğini belli etmemeye çalışıyordu. Ronni devam ederek:

— Bunu öğrendiğinizden dolayı son derece müteessirim... Zira siz daha gençsiniz ve böyle bir vaziyet her hassas kadını müteessir eder. Şimdi Lola akrabasının yanındadır. Şüphesiz ki mahkemeye büyük bir arzu ile gitmedim. Fakat kızcağzı hapisaneye atmak için aleyhinde kurulan bu tuzağı eski bir arkadaşından öğrenince derhal mahkemeye giderek hakikati söylemek mecburiyetinde kaldım.

— Şüphesiz hâdiseler birçok şeyleri değiştirir değil mi Ronni? (Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

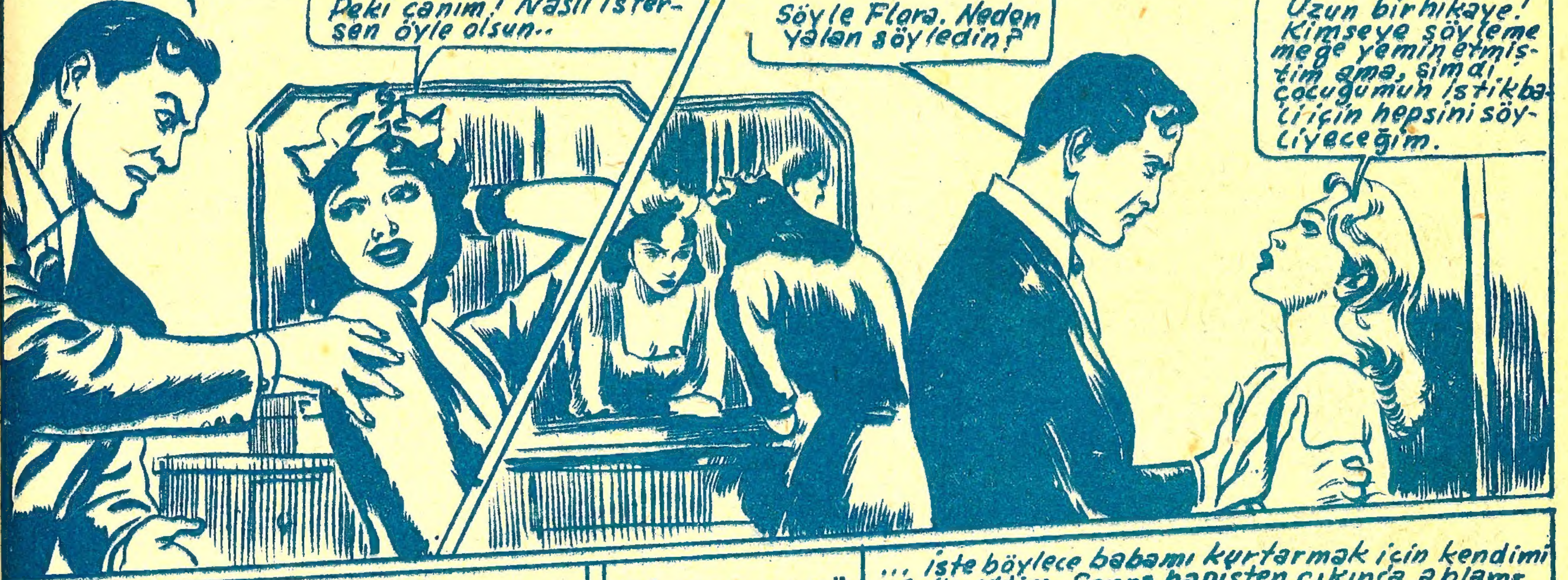
Sen sus! Bu meseleyi iyice öğrenmeğe niyet ettim!

Peki canım! Nasıl istersen öyle olsun...

VIOLET KONSOLUN ÖNÜNE GİDER ELLERİNİN TITREMESİ ÇOK HEYECANLI OLMASINA BİR DELİLDİR.

Söyle Flora. Neden yalan söyledin?

Uzun bir hikaye! Kimseye söyleme mege yemin etmiştim ama, şimdi çocuğumun istikbal için hepsini söyleyeceğim.

FLORA ANLATMAĞA BAŞLAR.

Ben hırsızlıktan üç ay hapis yattım. Çok sevdiğim birisini kurtarmak için masum olduğum halde kabahati üzerime aldım.

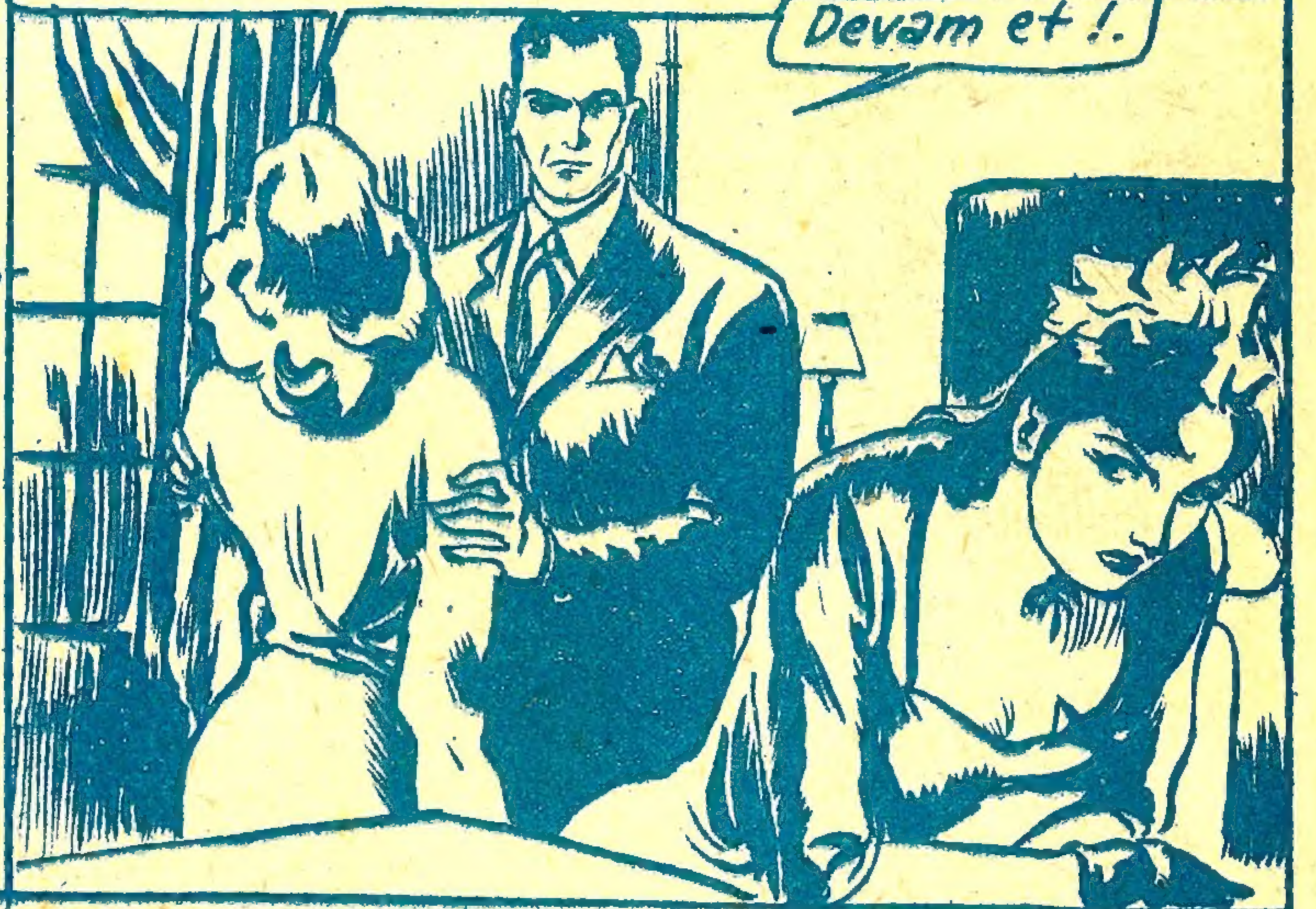
BİR AN CORC MÜTHİŞ BİR SÜPHE İÇERSİNDEDİR. VIOLETE DÖNER BU SIRA DA FLORA ACI HİKAYESİNİ ANLATMAĞA DEVAM EDER. CORC YAVAS YAVAS MESELEYİ ANLAMAĞA BAŞLAR.

... iste böylece babamı kurtarmak için kendimi feda ettim. Sonra hapisten çıkınca aklıma inisin şereflerine helal getireceğim için ayrı çıkmamı istedi. İste başka bir isim altında bunun için yaşamağa başladım.

Devam et !.

.. Sevgili birisini! Savonadamı?

Babamla gizlice buluşuyorduk. Ona bir kadın Musallat olmuş parasını yoluyordu. Beni babamla gören kadın kışkırtılıktan bir iskandal çıkardı. Zayıflı babamın yüzüniğilerek orada öldü.

FLORA ANLATTIKÇA VIOLETİN YÜZÜ SAPSARI OLMUŞTUR. ARTIK KENDİ FOYALARININ ÇIKACAĞINI ANLAYARAK BİRKAĞIT ALIP ACELE YAZMAĞA BAŞLAR.

Mademki hepsini öğrenmek istiyorsun. evet !..

Neden bana öyle bakıyor. Sun Corc? İste hikayemi tamamladım.

Bittimi? Hayır değil mi! Şimdi Violetle nerede tanıştınız Hapis hanedemi?

Birsey daha Flora? Senin davana bakan hakimin Adı ne idi?..

BİNBİR ROMAN

FLORA BİR PARÇA DÜŞÜNÜR.
SONRA HAKİMİN İSMİNİ SÖYLER.
BU CORCUN GEMİDE TANIŞTIĞI
HAKİMDİR.

CORCYÜZÜNÜ DÖNME-
DEN VIOLETE SESLE-
NİR.

Flora... Flora... işitilmemiş bir şey bu!
Artık ben Violet'e dönmekten korkuyorum!
Nefret ediyorum ondan.

Corc sakin ol! Benide
korkutuyor bu halin..

Beni müthiş surette aldattın
Violet! Floranın yaptığını
kendine malettin. İste bu-
nun için vesikalar hala gel-
medi... Hakimin adında
bunun için hatırlıyama-
dın! Defol buradan!

FAKAT
KİMSE GE-
VAP VERME-
YİNCE CORC DÖ-
NER...

Yok... Demek yüzü
kızarmış...

Gitmiş mi?
A.. bık bir
kağıt bırak-
mış...

Evet Flora-
nın dedikleri
doğrudur. Fakat
ben seninle aşk-
mam.
Bugün seninle da-
mun ilk başladığı da-
ga hayatına son ver-
mek içi çıkıyorum
Allah aşkına Violet

Hayatına son vermek..
Allahım intihar edeceğim
Kurtaralım onu
Corc!..

Bet bah ya-
pamaz bunu

Ne biliyorsun Sen?
Kurtaralım onu
Corc!..
Merhametsiz olmya-
lım. Söylediği ti-
ren handisi?

Ekspres! Saat
12 de hareket
eder. Hakkın
var belki....

AKSİNE OLARAK VIOLETE EVDE EŞYALA-
RINI HAZIRLAMAKTADIR.

Bayan hare-
ket mi ediyor-
lar?

Evet bay anıda-
rak harekete ka-
rar verdi.. Yar-
dım et bana!
Mümkün olduğu
kadar çok şey
koy bana?

NIHAYET VIOLET
BARON KAPRINS-
KIYE TELEFON
EDER.

"ALLO NIKLO?
HAZIRMISIN?
ÖYLE İSE
OTOMOBİL
İLE GELBE-
Nİ AL ME-
RAKETME
ONLAR SİM-
Dİ BENİ
İSTASYON-
DA ARAYA-
CAKLAR-
DIR.

HAKİKATEN CORC LA FLORA İSTAS-
YONA DOĞRU KOSMAKTADIRLAR.
GAZETECİLER AVAZ AVAZ HAYKIRIYOR-
LAR.

İngitlere
Almanya'ya Harp
ilan etti!..

Almanya Po-
lanyayı istis-
ta ediyor.

Avrupada
Harb!

NELİ Dİ
CARINA
ARKASI VAR.